Judecătoria Chişinău, sediul Centru, judecător Ecaterina Silivestru

Dosarul nr. 2r-1511/26
(2-26080791-02-2r-21072026)

D E C I Z I E

6 august 2026 **municipiul Chişinău**

Colegiul civil, comercial şi de contencios administrativ
al Curții de Apel Centru

Instanța compusă din:
Președintele completului, judecătorul: Valeriu Arhip
Judecătorii: Eleonora Badan Melnic și Roman Pascari

examinând fără participarea părților, recursul declarat de avocatul Eugeniu Musteață, în interesele recurentului Grib Vasile, împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 26 iunie 2026 prin care s-a admis cererea înaintată de avocatul Doina Negura, în interesele Cristinei Grib, potențialul agresor Vasile Grib, privind emiterea ordonanței de protecție,

A C O N S T A T A T :

ÎN FAPT

1. La data de 25 iunie 2026, Cristina Grib, prin intermediul reprezentantului convenţional, avocatul Doina Negura, s-a adresat cu cerere de chemare în judecată privind aplicarea măsurilor de protecţie în cazurile de violenţă în familie faţă de acţiunile potenţialului agresor Vasile Grib.

2. În susţinerea cererii, s-a indicat că Cristina Grib şi Vasile Grib s-au aflat în relaţie de căsătorie în perioada 7 august 2011-15 decembrie 2025.

3. La 15 decembrie 2025, căsătoria dintre Cristina Grib şi Vasile Grib a fost desfăcută prin acordul soţilor, în procedură notarială. După încetarea relaţiilor de căsătorie, victima continuă să fie supusă actelor de violenţă psihologică din partea fostului soţ, exprimate prin insultare, luare în derâdere, poreclire şi şantaj, fapte ce îi provoacă suferinţe psihice şi o stare accentuată de tensiune.

4. Reprezentantul vicitmei a menţionat că mesajele transmise de agresor denotă un comportament persistent de intimidare, hărţuire şi constrângere psihologică, manifestat prin insulte, umilire, devalorizare personală şi ameninţări explicite sau implicite privind consecinţe viitoare. În special, expresii precum „să fii pregătită de consecinţe”, „a sosit timpul să răspunzi de acţiunile tale” şi „nu am nimic de pierdut” relevă o atitudine agresivă şi o disponibilitate evidentă de escaladare a conflictului.

5. Formularea „nu am nimic de pierdut” are o gravitate sporită, întrucât sugerează lipsa oricărei reţineri în recurgerea la acţiuni imprevizibile sau violente, generând victimei o stare continuă de teamă pentru propria securitate şi pentru siguranţa copiilor.

6. Mesajele urmăresc diminuarea demnităţii victimei, destabilizarea ei emoţională şi menţinerea unei presiuni psihologice asupra acesteia. În mesajele anexate, agresorul îi cere victimei să îşi schimbe numele de familie şi foloseşte expresii jignitoare, inclusiv formula „gunoi al societăţii”. În acelaşi şir de mesaje, acesta o acuză că „a distrus” viaţa de familie, că l-a folosit şi că nu ar merita să poarte numele dobândit în timpul căsătoriei. Ulterior, agresorul continuă comunicarea prin mesaje cu ton ostil şi dominant, folosind expresii precum „mincinoaso”, „sufletul negru”, „întunecată la creier”, „manipulatoare”, „o iai razna”, „ce-i cu viaţa ta” şi alte formulări similare. Astfel, expresiile denotă o conduită repetată de insultare, luare în derâdere şi umilire. Agresorul atacă demnitatea victimei, capacitatea ei de judecată, rolul de mamă, starea psihică şi viaţa personală, provocând victimei o tensiune psihică.

7. Agresorul foloseşte şi mesaje prin care încearcă să inducă victimei sentimentul de vinovăţie, inferioritate şi dependenţă faţă de el. În acest sens, acesta îi scrie: „datorită mie te consideri o doamnă cu acoperiş deasupra capului”, „trezeşte-te la realitate şi acceptă situaţia în care eşti tu”, „tu ţi-ai distrus viaţa cu mâna şi capul tău”, „eu am creat o familie, dar tu ai distrus-o”, „ce exemple dai tu copiilor”. Prin aceste afirmaţii, agresorul exercită control psihologic asupra victimei, sugerând că stabilitatea ei personală, familială şi locativă depinde de el şi că orice problemă apărută în viaţa sa este consecinţa exclusivă a propriilor acţiuni. El foloseşte formulări precum „cu tine nu se poate de comunicat’”, „nu trăi cu trecutul”, liniştеşte-te şi caută-ţi norocul”, „de unde ai ieşit şi din ce familie provii”. Aceste expresii depăşesc o discuţie obişnuită şi au efect de intimidare şi degradare a victimei.

8. Agresorul pune la îndoială şi starea psihologică a victimei, folosind expresii precum, ai nevoie de ajutor, fă o vizită la psiholog”, „să-ţi faci lumină în capul tău”, „creierul tău nu este în stare de a realiza consecinţele”, „schimbă-ţi gândirea”. Prin expresii precum „tu ar trebui să te ruşinezi cu aşa tată, să regreţi că te-ai născut”, agresorul recurge la umilire, aduce atingeri grave demnităţii victimei, inducându-i sentimente de ruşine, vinovăţie şi lipsă de valoare personală.

9. Agresorul foloseşte şi expresii de insultare directă şi degradare: „eşti mincinoasă şi întunecată la creier, cu suflet negru”, „te-ai putait”, „te-a atins la rânză mesajul meu”; „o mamă nu se comportă ca tine”; „se vede pe faţa ta că eşti nefericită şi vai de capul tău”; „ai ajuns la aşa degradare"; „să-ţi faci lumină în capul tău"; „numai minciuni spui"; „creierul tău nu este în stare de a realiza consecinţele"; „eşti o manipulatoare"; „schimbă-ţi gândirea"; „o i-ai razna"; „ce-i cu viaţa ta"; „procedezi neadecvat"; „analizează-ţi vocabularul tău"; „tot răul ţi se va întoarce înzecit"; „eşti un câcat de câne"; „m-am spurcat cu tine" „dacă nu te măritai cu mine, nu te lua nici Dracu"; „când vrei să pronunţi numele meu, clăteşte-ţi botul cu aghiazmă"; „te-am lepădat ca pe o cârpă".

10. Mesajele citate arată o conduită repetată de insultare, luare în derâdere şi umilire. Agresorul nu se limitează la exprimarea unei nemulţumiri, ci atacă demnitatea, capacitatea de judecată, rolul de mamă şi starea psihică a victimei. Agresorul foloseşte expresii vulgare şi

degradante, cu scopul evident de a provoca ruşine, dezgust şi suferinţă psihică victimei. Spre exemplu, acesta îi scrie victimei: „nu m-aş uita la tine ca la câcatul care-l cac şi trag apa după el", „mi s-a făcut greaţă de tine şi plec la baie să borăsc".

11. Prin asemenea formulări, agresorul urmăreşte să aducă atingere demnităţii victimei, vizând aspecte ce ţin de sfera sa intimă şi personală. Acest comportament intră în zona violenţei psihologice, deoarece produce suferinţă psihică constantă, umilire, frică, tensiune şi sentiment de neputinţă.

12. Agresorul foloseşte constant insulte, acuzaţii, comparaţii degradante, mesaje de control şi expresii obscene. Această conduită creează o stare continuă de presiune psihologică asupra victimei.

13. Faptele descrise se încadrează în noţiunea de violenţă psihologică prevăzută de art. 2 din Legea nr. 45/2007, provocând victimei stare de tensiune prin insultare, luare în derâdere, intimidare, implicare în viaţa personală, control şi alte acte cu efect similar.

14. Victima primeşte aceste mesaje în mod direct şi repetat o perioadă îndelungată de timp, fapt care menţine presiunea psihologică starea de tensiune şi frică.

15. Din aceste motive, aplicarea măsurilor de protecţie este necesară pentru a opri contactarea victimei, pentru a preveni continuarea mesajelor abuzive şi pentru a asigura protecţia psihică a Cristinei Grib.

16. Reprezentantul victimei a subliniat că efectele acestor acte de violenţă psihologică nu se limitează la simpla stare de disconfort produsă de un schimb tensionat de mesaje. Prin conţinutul, frecvenţa şi tonul mesajelor, agresorul a creat asupra victimei o presiune psihologică, care se manifestă prin neliniște, teamă, tensiune şi sentiment de nesiguranţă. Mesajele transmise de agresor atacă demnitatea victimei, rolul său de mamă, starea sa psihică, viaţa personală şi viaţa de familie. Efectul principal al acestor mesaje constă în menţinerea victimei într-o stare de vulnerabilitate. Victima este nevoită să suporte o comunicare degradantă, să se apere constant de acuzaţii şi să gestioneze presiunea generată de agresor.

17. Violenţa psihologică apare în mai multe zile şi perioade, inclusiv la 26 aprilie 2026, 27 aprilie 2026, 19 mai 2026 dar şi în zilele 20 - 23 iunie curent conform capturilor de ecran anexate. Conţinutul lor arată un tipar de comunicare agresivă şi repetată.

18. Intensitatea violenţei psihologice rezultă din limbajul folosit, din repetarea acuzaţiilor şi din încercarea de a controla felul în care victima comunică, răspunde şi îşi gestionează viaţa personală.

19. Conduita agresorului a creat pentru victimă o stare de tensiune, neliniște şi presiune. Victima este nevoită să suporte mesaje care o umilesc, o blamează şi o fac să simtă frică în raport cu agresorul.

20. Ultimele acte de violenţă psihologică prin mesaje au avut loc recent, în perioada 19 iunie 2026, 20 iunie 2026, 21-22 iunie 2026. Aceste mesaje confirmă că presiunea psihologică asupra victimei continuă şi în prezent. Agresorul nu a încetat comportamentul abuziv după desfacerea căsătoriei şi nici după apariţia divergenţelor dintre părţi. Mesajele recente sunt cu următorul conţinut: „analizează-ţi vocabularul tău"; „trebuie să regreţi că te-ai născut"; „tot răul ţi se va

întoarce înzecit"; „eşti un câcat de câne"; „m-am spurcat cu tine" „dacă nu te măritai cu mine, nu te lua nici Dracu"; „când vrei să pronunţi numele meu, clăteşte-ţi botul cu aghiazmă"; „te-am lepădat ca pe o cârpă".

21. Astfel, există pericolul repetării actelor de violenţă psihologică. Agresorul continuă să transmită mesaje chiar şi atunci când comunicarea ar trebui să fie limitată la aspecte strict necesare legate de educaţia copiilor. Lipsa unor limite clare poate duce la perpetuarea presiunii asupra victimei.

22. Reprezentantul victimei a consemnat, că pe data de 21 iunie a fost ziua de naştere a băiatului Cezar Grib, victima a refuzat să meargă să petreacă timpul împreună cu agresorul şi copiii, deoarece resimte un discomfort psihologic accentuat în prezenţa acestuia, agresorul a transmis din nou un şir de mesaje insultătoare şi ameninţătoare. Astfel, acesta spune: „Nu mă provoca...", „A sosit timpul să răspunzi pentru acţiunile tale. Nu am nimic de pierdut". Aceste expresii au un caracter evident intimidant şi ameninţător, fiind menite să inducă o stare de teamă şi insecuritate.

23. Prin conţinutul lor, aceste mesaje sugerează posibilitatea unor represalii iminente şi relevă existenţa unui risc real ca agresorul să recurgă, inclusiv, la acte de violenţă fizică, fiind de natură să provoace victimei o stare de teamă pentru viaţa şi siguranţa sa.

24. Astfel, declaraţia independentă a victimei este suficientă pentru emiterea ordonanţei de protecţie în caz de pericol iminent de comitere a violenţei fizice - potrivit art. 278^6 al Codului de Procedură Civilă. În acest caz, persistă un pericol iminent de violenţă fizică, deoarece agresorul este predispus să recurgă la violenţă împotriva victimei. Acest lucru este confirmat din conversaţiile anexate la cerere, precum şi din istoricul anterior al actelor de violenţă exercitate de agresor.

25. Reprezentantul victimei atrage atenţia că anterior au mai existat acte de violenţă, inclusiv violenţă fizică. Unul dintre aceste acte a fost constatat prin încheierea privind soluţionarea materialului înregistrat în R-II, potrivit căreia ofiţerul de sector a constatat că, la 3 martie 2018, agresorul a iscat un conflict în urma căruia Cristina Grib a fost lovită în regiunea feţei.

26. Mesajele anexate la cerere arată că agresorul continuă să exercite presiune psihologică asupra victimei. Acesta o insultă, o umileşte, îi atacă demnitatea, rolul de mamă, starea psihică, viaţa personală şi viaţa intimă. Există un risc real ca violenţa psihologică să continue şi să escaladeze. În acest context, aplicarea ordonanţei de protecţie este necesară pentru a opri orice contact al agresorului cu victima şi pentru a preveni agravarea situaţiei.

27. Necesitatea aplicării măsurilor de protecţie este confirmată şi prin notele informative întocmite în urma interviurilor de protecţie ale copiilor minori, care confirmă comportamentul agresiv şi denigrator al lui Vasile Grib faţă de Cristina Grib.

28. Potrivit notei informative cu privire la interviul de protecţie a copilului *****, în cadrul interviului de protecţie, copilul a menţionat: „Tata se comportă urât cu mama, o numeşte „proastă, debilă". A fost situaţii când tata s-a enervat şi a lovit-o pe mama cu pâinea în spate".

29. Conform notei informative cu privire la interviul de protecţie a copilului Cezar Cristian Grib, în cadrul interviului de protecţie, copilul a menţionat: „Tata o numea pe mama cu diferite cuvinte jignitoare, striga la ea".

30. Declaraţiile copiilor confirmă că agresorul a folosit faţă de victimă un limbaj jignitor, a ridicat tonul, a manifestat comportament ostil şi a exercitat acte de agresivitate.

31. Prin urmare, actele de violenţă descrise de victimă nu sunt izolate şi nu rezultă doar din percepţia subiectivă a acesteia. Ele sunt confirmate şi de relatările copiilor, care au observat comportamentul denigrator al tatălui faţă de mamă.

32. În aceste condiţii, declaraţia victimei, coroborată cu conversaţiile anexate, actul anterior de violenţă fizică şi notele informative privind interviurile de protecţie ale copiilor, justifică aplicarea măsurilor de protecţie în privinţa Cristinei Grib.

33. În temeiul articolului 2 al Legii nr. 45/2007 cu privire la prevenirea şi combaterea violenţei în familie, art. 278^3 alin. (1), art. 278^4 alin. (1), art. 278^6, art. 278^7 al Codului de Procedură Civilă, avocatul Doina Negura a solicitat emiterea ordonanţei de protecţie cu aplicarea următoarelor măsuri pe termen de 6 (şase) luni de zile cu monitorizare electronică, în modul prevăzut de lege: obligarea agresorului de a de sta departe de locuinţa dnei Cristina Grib, de pe str. Ginta Latină, nr. 12/2, ap. 112, mun. Chişinău; obligarea agresorului de a sta departe de Cristina Grib, la o distanţă de 300 metri, ce ar asigura securitatea victimei, excluzând orice contact vizual cu victima; interzicerea oricărui contact, inclusiv telefonic, prin corespondenţă sau în orice alt mod cu Cristina Grib; interzicerea să se apropie de anumite locuri: inclusiv de locul muncă, ce ar asigura securitatea victimei Cristina Grib.

34. Prin încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 26 iunie 2026, s-a admis cererea depusă de avocatul Doina Negura, în interesele Cristinei Grib, potenţialul agresor Vasile Grib, privind emiterea ordonanţei de protecţie. Termenul pentru care s-a stabilit ordonanţa şi măsurile de protecţie, este de 180 (una sută optzeci) zile, din data de astăzi: 26 iunie 2026, ora 10.30. Nerespectarea de către agresorul a prevederilor stabilite a prezentei încheieri se pedepseşte în conformitate cu legislaţia în vigoare. S-a explicat victimei şi agresorului că măsurile de protecţie pot fi retrase odată cu dispariţia pericolului care a condiţionat luarea acestor măsuri şi pot fi prelungite în cazul unei cereri repetate sau al nerespectării condiţiilor prevăzute în prezenta ordonanţa de protecţie. S-a remis prezenta încheiere Inspectoratului de Poliţie Ialoveni, pentru supraveghere şi executare imediată. Contestarea încheierii privind emiterea ordonanţei de protecţie nu suspendă executarea măsurilor aplicate. În baza încheierii s-a emis ordonanţa, care s-a remis în adresa organului de poliţie şi Biroului de probaţiune Chişinău pentru supraveghere şi executare imediată.

35. Potrivit ordonanței Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 26 iunie 2026, s-a admis cererea depusă de avocatul Doina Negura, în interesele Cristinei Grib, potențialul agresor Vasile Grib, privind emiterea ordonanței de protecție. S-a emis ordonanță de protecție prin care s-au stabilit, în favoarea victimei Cristina Grib, pentru o perioadă de 180 (una sută optzeci) zile, următoarele măsuri de protecție față de acțiunile agresorului Vasile Grib: - obligarea agresorului de a de sta departe de locuința victimei Cristina Grib, de pe str. Ginta Latină, nr. 12/2, ap. 112,

mun. Chișinău; - obligarea agresorului de a sta departe de Cristina Grib, la o distanță de 300 metri, ce ar asigura securitatea victimei, excluzând orice contact vizual cu victima; - interzicerea oricărui contact, inclusiv telefonic, prin corespondență sau în orice alt mod cu Cristina Grib; - interzicerea să se apropie de anumite locuri: inclusiv de locul muncă, ce ar asigura securitatea victimei Cristina Grib. Măsurile de protecție se aplică în mod obligatoriu cu monitorizare electronică a agresorului Vasile Grib, născut la 08 septembrie 1988, IDNP 2005014007889. Măsurile de protecție se aplică pe o perioadă de 180 (una sută optzeci) de zile, începând cu 26 iunie 2026, ora 10.30. S-a explicat victimei violenței în familie şi agresorului că măsurile de protecţie pot fi retrase odată cu dispariţia pericolului care a condiţionat luarea acestor măsuri şi pot fi prelungite în cazul unei cereri repetate sau al nerespectării condiţiilor prevăzute în prezenta ordonanţa de protecţie.

36. Nefiind de acord cu încheierea instanței de fond, la data de 10 iulie 2026, avocatul Eugeniu Musteață, în interesele recurentului Grib Vasile, a declarat recurs împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 26 iunie 2026, solicitând admiterea recursului. Casarea integrală a încheierii Judecătoriei Chişinău, sediul Centru din 26 iunie 2026, pronunţată în dosarul nr. 2o/pr-321/2026. Casarea integrală a ordonanţei de protecţie emise la 26 iunie 2026 în favoarea Cristinei Grib şi în privinţa lui Grib Vasile.

37. În motivarea recursului a indicat că Grib Vasile şi Grib Cristina au fost căsătoriţi în perioada 07 august 2011 - 15 decembrie 2025. Căsătoria a fost desfăcută prin acordul soţilor, în procedură notarială, în aceeaşi logică de soluţionare amiabilă, părţile au reglementat aspectele patrimoniale, exerciţiul drepturilor părinteşti, domiciliul copilului minor şi pensia de întreţinere. După divorţ, Grib Vasile a continuat să achite pensia de întreţinere, fără a exista anterior ordonanţei vreun tablou obiectiv de teamă reală, de fugă, de ascundere ori de imposibilitate de comunicare civilizată între foştii soţi.

38. În realitate, litigiul care a precedat cererea Cristinei Grib nu a fost un caz de violenţă iminentă a lui Grib Vasile, ci un conflict parental escaladat după ce recurentul a fost contactat de copilul mai mare, *****, care i-a comunicat că el şi sora sa ***** ar fi supuşi de către mamă unor comportamente agresive, umilitoare şi destabilizatoare. Potrivit recurentului, copilul a relatat episoade repetate de criză, inclusiv situaţii în care hainele minorului ar fi fost aruncate de la etaj, precum şi manifestări verbale şi fizice îndreptate împotriva copiilor. În acest context, recurentul nu a acţionat pentru a se răzbuna, ci a sesizat autoritatea tutelară şi ulterior poliţia, cerând protejarea copiilor. Acest element temporal este decisiv. La 16 aprilie 2026, Inspectoratul de Poliţie Ciocana a informat Direcţia pentru Protecţia Drepturilor Copilului despre conflictul dintre părinţi, în special despre faptul că, potrivit sesizării, Cristina Grib nu permitea întrevederea lui Vasile Grib cu copiii minori, solicitând implicarea autorităţii tutelare, verificarea la domiciliu şi acordarea serviciilor de asistenţă necesare. La 28 aprilie 2026, Comisia pentru protecţia copilului din cadrul Direcţiei pentru Protecţia Drepturilor Copilului sectorul Ciocana a adoptat Decizia nr. 23/2, prin care nu a constatat un pericol unilateral generat de tată, ci a atenţionat ambii părinţi asupra dreptului copiilor de a comunica nestingherit cu ambii părinţi şi membrii familiei extinse, a recomandat ambilor părinţi să nu creeze conflicte în prezenţa copiilor, să se

comporte decent şi să recurgă la consiliere psihologică şi mediere.

39. Prin urmare, înainte de cererea Cristinei Grib din 25 iunie 2026, autoritatea competentă în domeniul protecţiei copilului abordase situaţia ca pe un litigiu familial bilateral, cu obligaţii de cooperare pentru ambii părinţi. Instanţa de fond a ignorat această împrejurare şi a transformat unilateral conflictul parental într-o cauză de violenţă psihologică imputată exclusiv tatălui, deşi art. 2 din Legea nr. 45/2007 obligă la identificarea agresorului, în caz de acuzaţii reciproce, prin examinarea iniţiatorului actelor, a conduitei de apărare a propriei persoane ori a altei persoane, a probabilităţii survenirii unor situaţii critice şi a gravităţii vătămărilor sau suferinţelor provocate de fiecare parte.

40. Actele anexate suplimentar confirmă că demersurile lui Grib Vasile privind, copiii nu au apărut ulterior ordonanţei de protecţie, ca justificare post factum, ci au precedat cu peste două luni cererea Cristinei Grib. La 16.04.2026, Grib Vasile a depus, la Direcţia pentru Protecţia Drepturilor Copilului sectorul Ciocana cererea înregistrată cu nr. G-13 8/26, prin care a solicitat intervenţia autorităţii tutelare în legătură cu situaţia copiilor ***** şi *****. Această sesizare a fost recepţionată şi pusă în lucru de autoritate, ceea ce exclude teza că recurentul ar fi fabricat ulterior o apărare pentru a neutraliza cererea de ordonanţă de protecţie.

41. Din cererea prealabilă formulată ulterior, în interesele lui Grib Vasile, rezultă că sesizarea din 16.04.2026 viza fapte concrete atribuite mamei copiilor: presiuni psihologice exercitate asupra minorilor, limitarea comunicării telefonice dintre copii şi tată, folosirea unui limbaj injurios şi necenzurat în prezenţa copiilor, precum şi episodul în care, potrivit relatărilor copilului minor, mama ar fi aruncat hainele acestuia de la etajul 10 al blocului locativ, în condiţii de ploaie, obligându-1 ulterior să le recupereze şi să meargă a doua zi la instituţia de învăţământ îmbrăcat cu acestea. Aceste circumstanţe, indiferent de soluţia finală ce va fi dată verificării lor, impuneau o analiză centrată pe copii şi pe sursa reală a riscului, nu transformarea automată a tatălui în agresor.

42. Decizia Comisiei pentru protecţia copilului nr. 23/2 din 28.04.2026 confirmă că autoritatea tutelară a examinat litigiul ca pe un conflict parental bilateral. Comisia a audiat persoana responsabilă de caz, a analizat materialele acumulate, a discutat cu ambii părinţi şi a ţinut cont de interviul de protecţie aplicat copiilor la 22.04.2026. Soluţia Comisiei nu a stabilit că tatăl ar genera un pericol unilateral, ci a atenţionat ambii părinţi cu privire la inadmisibilitatea încălcării dreptului copiilor de a comunica nestingherit cu ambii părinţi şi cu membrii familiei extinse, a recomandat ambilor părinţi să nu creeze conflicte în prezenţa copiilor, să manifeste comportament decent şi să includă copiii într-un program de consiliere psihologică.

43. Răspunsul DPDCC Ciocana nr. S-192/26 din 09.06.2026 confirmă suplimentar că ambii părinţi au fost prezenţi la şedinţa Comisiei din 28.04.2026 şi că autoritatea tutelară a intervenit pentru medierea relaţiilor dintre părinţi şi mama copiilor, cu scopul posibilităţii copiilor de a comunica cu ambii părinţi. Acelaşi răspuns arată că, la 13.05.2026, Cristinei Grib i-au fost recomandate în scris măsuri menite să contribuie la asigurarea protecţiei, siguranţei şi bunăstării copiilor. Această menţiune este incompatibilă cu ipoteza, reţinută necritic de instanţa de fond, că doar Vasile Grib ar fi sursa pericolului familial.

44. În aceeaşi succesiune cronologică, la 05.05.2026 Cristina Grib a depus o plângere împotriva lui Vasile Grib, invocând că acesta ar fi instalat în apartamentul ei dispozitive de ascultare ori de înregistrare audio. Această plângere nu a apărut într-un vid factual, ci după ce copilul cel mai mare, ***** i-a transmis tatălui înregistrări audio din care, potrivit recurentului, rezulta modul în care copiii erau agresaţi, umiliţi ori supuşi presiunilor psihologice de către mamă. În loc ca aceste înregistrări să fie tratate ca un semnal de alarmă transmis de copil către părintele său, Cristina Grib a deplasat discuţia, de la conţinutul relatărilor copilului la o acuzaţie tehnică gravă, însă neconfirmată, împotriva tatălui.

45. Plângerea din 05.05.2026 nu s-a confirmat, fiind emisă încheierea din 11.05.2026 de încetare a examinării plângerii. Această împrejurare are relevanţă directă pentru prezenta cauză, deoarece demonstrează un mod constant de reacţie: orice încercare a tatălui de a documenta sau de a verifica informaţiile primite de la copii este convertită de Cristina Grib într-o acuzaţie împotriva lui Vasile Grib. Instanţa de fond nu a verificat acest episod, deşi el era necesar pentru aprecierea bunei-credinţe procesuale a petentei, pentru identificarea iniţiatorului real al escaladării conflictului şi pentru delimitarea dintre un demers de protecţie a copiilor şi o pretinsă conduită de control imputată tatălui.

46. Mesajele reţinute de instanţa de fond ca fiind agresive au fost scoase din context. Potrivit recurentului, ele au fost scrise exclusiv după apeluri telefonice iniţiate de fosta soţie, în cadrul cărora acesta era agresat verbal, întrerupt şi lipsit efectiv de posibilitatea de a răspunde. O parte din expresiile folosite în mesaje reprezenta, potrivit recurentului, reflectarea sau răspunsul la aceleaşi expresii utilizate anterior de Cristina Grib în convorbiri telefonice. Instanţa nu a verificat convorbirile, nu a solicitat suportul integral al comunicării, nu a stabilit cine iniţia conflictul verbal şi nu a examinat dacă mesajele erau un instrument de control ori reacţii impulsive, neadecvate, dar contextualizate, generate de un conflict parental şi de îngrijorarea tatălui pentru copii.

47. Totodată, la data şedinţei de judecată din 26 iunie 2026, ora 10:30, Grib Vasile nu se afla în Republica Moldova, ci peste hotarele ţării. Această circumstanţă nu este o afirmaţie abstractă: copia paginii de identificare a paşaportului confirmă titularul actului, iar copia paginii cu ştampile de frontieră anexată conţine menţiuni aplicate de autorităţile ucrainene la 26.06.2026 şi 06.07.2026, care confirmă deplasarea recurentului în afara Republicii Moldova în perioada relevantă.

48. În măsura în care instanţa va considera necesară verificarea tehnică a orei exacte a traversării frontierei, recurentul solicită reclamarea informaţiei oficiale de la autoritatea competentă - IGP/Poliţia de Frontieră - privind intrările şi ieşirile lui Grib Vasile din Republica Moldova în perioada 25.06.2026-06.07.2026. Această informaţie se află în evidenţele statului şi putea fi verificată rapid chiar de instanţa de fond, înainte de aplicarea unor măsuri maxime, cu monitorizare electronică.

49. Cronologia depunerii cererii nu poate fi tratată ca o simplă coincidenţă. Cererea de aplicare a măsurilor de protecţie a fost înaintată exact într-un moment în care recurentul era plecat din ţară, iar procedura specială se examinează în 24 de ore. În aceste condiţii, alegerea

momentului sesizării instanţei a creat, în mod previzibil, imposibilitatea materială a lui Grib Vasile de a se prezenta, de a da explicaţii, de a prezenta conversaţiile integrale, de a solicita administrarea probelor şi de a demonstra că acuzaţiile formulate împotriva sa sunt scoase din context.

50. Prin urmare, recurentul susţine că cererea a fost folosită ca instrument de surprindere procedurală şi de neutralizare a dreptului său la apărare. O persoană care cere protecţia instanţei trebuie să acţioneze cu bună-credinţă procesuală, nu să exploateze caracterul urgent al procedurii pentru a obţine, în lipsa adversarului, o ordonanţă maximală, cu efecte severe asupra vieţii private, libertăţii de circulaţie şi relaţiei părinte-copil.

51. Ordonanţa de protecţie are caracter strict preventiv. Ea nu este o sancţiune pentru exprimări necuviincioase, pentru reproşuri post-divorţ, pentru comunicări conflictuale dintre foşti soţi sau pentru litigii privind modul de exercitare a drepturilor părinteşti. Ea poate fi aplicată numai atunci când există o nevoie reală, actuală şi individualizată de protecţie a victimei împotriva unui pericol de violenţă în familie, iar măsurile dispuse trebuie să fie necesare şi proporţionale cu acest pericol.

52. Recurentul nu a negat existenţa unui conflict verbal sever între foştii soţi. Totuşi, el a susţinut că anterior mesajelor au existat apeluri telefonice agresive din partea Cristinei Grib, că mesajele au fost reacţii la atacuri verbale pe care nu le putea contracara oral, că el s-a adresat autorităţilor pentru protecţia copiilor şi că această adresare a determinat reacţia de răzbunare a fostei soţii. Instanţa nu a examinat nici una dintre aceste circumstanţe prin prisma criteriilor prevăzute de art. 2 al Legii nr. 45/2007.

53. Prin urmare, actul judecătoresc contestat este construit pe o prezumţie de gen şi pe o lectură unilaterală: femeia este tratată automat ca victimă, bărbatul ca agresor, iar copiii ca simple instrumente de confirmare a versiunii mamei. Legea nr. 45/2007 nu permite o asemenea simplificare. Principiile legalităţii, egalităţii şi nediscriminării, demnităţii persoanei, accesului la justiţie, protecţiei şi securităţii reclamă o analiză efectivă a tuturor persoanelor vulnerabile din cauză, inclusiv a copiilor şi a tatălui care a sesizat anterior autorităţile.

54. Instanţa de fond a consemnat că Grib Vasile nu s-a prezentat la şedinţa de judecată. Această constatare nu este suficientă. Procedura în materia ordonanţei de protecţie este urgentă, dar nu este secretă şi nu este lipsită de garanţii. Art. 278^6 alin. (1) din Codul de procedură civilă prevede că instanţa citează imediat victima şi persoanele interesate, contactează organul de poliţie de la locul aflării agresorului şi solicită informarea acestuia despre procedura iniţiată. Alin. (2) permite instanţei, după caz, să decidă citarea presupusului agresor pentru audiere.

55. Aşadar, chiar dacă alin. (4) permite examinarea în lipsa agresorului, această regulă nu exonerează instanţa de obligaţia de a verifica dacă persoana vizată a fost informată în mod real şi dacă lipsa acesteia este imputabilă. În prezenta cauză, recurentul susţine că se afla peste hotare la momentul sesizării instanţei, fapt cunoscut ori cel puţin uşor de verificat de către petentă. În absenţa lui, instanţa a aplicat măsuri maxime, de 180 zile, cu monitorizare electronică, fără o minimă verificare a imposibilităţii obiective de participare.

56. Neprezentarea recurentului la şedinţa din 26.06.2026 nu a fost expresia unei conduite de

evitare, de sfidare a instanţei sau de renunţare tacită la apărare. Ea a fost consecinţa unei imposibilităţi obiective: Grib Vasile se afla peste hotarele Republicii Moldova, fapt confirmat de actele de călătorie anexate şi verificabil din oficiu prin registrele Poliţiei de Frontieră. O neprezentare obiectiv imposibilă nu poate produce aceleaşi efecte ca o neprezentare culpabilă după informare reală şi în timp util.

57. În speţă, instanţa nu a stabilit dacă recurentul a fost informat efectiv, prin ce mijloc, la ce oră, de către cine şi dacă informarea i-a permis în mod real să intervină. Nu s-a verificat dacă organul de poliţie de la locul aflării pretinsului agresor a putut lua legătura cu acesta, nu s-a solicitat informaţia de la Poliţia de Frontieră şi nu s-a examinat dacă era rezonabilă aplicarea unor măsuri maxime împotriva unei persoane aflate peste hotare, fără audierea ei.

58. Într-o procedură de urgenţă, lipsa contradictorialităţii poate fi tolerată doar temporar şi doar în măsura strict necesară pentru a evita un pericol real şi imediat. Dacă instanţa considera că există un risc prin comunicări scrise ori telefonice, putea, cel mult, să dispună o măsură minimă şi provizorie de comunicare exclusiv prin avocat, mediator sau autoritatea tutelară, până la audierea recurentului. Aplicarea directă a termenului maxim de 180 de zile, a distanţei de 300 metri şi a monitorizării electronice, în absenţa persoanei vizate, depăşeşte evident ceea ce putea fi justificat procedural.

59. Caracterul strategic al momentului sesizării este confirmat de succesiunea faptelor: conflict parental anterior, sesizările tatălui privind copiii, depunerea cererii cu o zi înainte de şedinţă, absenţa recurentului din ţară şi prezentarea unilaterală a unor fragmente de conversaţie. Această succesiune trebuia să detennine instanţa să verifice dacă nu se află în faţa unui abuz de procedură, folosit pentru a obţine un avantaj în conflictul parental şi pentru a-1 împiedica pe tată să se apere efectiv.

60. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat în cauza Micallef c. Malta [MC], nr. 17056/06, 15 octombrie 2009, §§ 83-86, că art. 6 din Convenţie poate fi aplicabil măsurilor provizorii atunci când acestea determină, chiar temporar, exercitarea unor drepturi civile într-o manieră semnificativă. Ordonanţa de protecţie contestată are exact acest efect: restrânge comunicarea, mobilitatea, reputaţia şi viaţa familială a recurentului pe o durată de şase luni. Prin urmare, caracterul urgent al procedurii nu elimina obligaţia instanţei de a asigura un minim efectiv de contradictorialitate şi apărare.

61. În cauza Gankin şi alţii c. Rusiei, nr. 2430/06, 1454/08, 11670/10 şi 12938/12, 31 mai 2016, Curtea Europeană a subliniat că instanţele naţionale au obligaţia de a verifica, pe baza probelor disponibile, dacă părţile au fost informate în timp util despre şedinţă, iar în lipsa unei asemenea informări trebuie să amâne examinarea. Această exigenţă este cu atât mai importantă atunci când lipsa părţii permite celeilalte părţi să prezinte unilateral şi neselectiv probele, iar soluţia produce efecte imediate şi stigmatizante.

62. În cauza Dombo Beheer B.V. c. Ţărilor de Jos, nr. 14448/88, 27 octombrie 1993, § 33, Curtea a definit egalitatea armelor ca obligaţie de a oferi fiecărei părţi o posibilitate rezonabilă de a-şi prezenta cauza în condiţii care să nu o plaseze într-un dezavantaj substanţial faţă de adversar. în prezenta cauză, Cristina Grib a fost prezentă, asistată de avocat, a prezentat mesajele alese de

ea şi interpretarea lor. Grib Vasile, deşi persoana împotriva căreia se dispuneau măsuri intrazive, nu a putut prezenta nici explicaţiile sale, nici probele privind deplasarea peste hotare, nici mesajele şi apelurile precedente, nici plângerea sa către autoritatea tutelară, nici fotografiile şi relatările privind agresiunile asupra copiilor.

63. În cauza Niderost-Huber c. Elveţiei, nr. 18990/91, 18 februarie 1997, Curtea a subliniat că principiul contradictorialităţii presupune dreptul părţii de a cunoaşte şi de a comenta orice observaţie ori probă prezentată instanţei pentru a influenţa soluţia. Or, în această cauză, instanţa a întemeiat soluţia pe capturi de ecran, note informative şi referiri la un presupus incident din 2018, fără ca recurentul să le poată combate, contextualiza ori explica.

64. Prin urmare, examinarea în lipsă nu a fost o simplă particularitate procedurală permisă de urgenţă, ci cauza principală a unei soluţii disproporţionate şi unilaterale. În lipsa audierii recurentului, instanţa avea obligaţia să fie deosebit de prudentă, să aplice numai măsuri strict necesare şi să motiveze de ce nu poate aştepta o informare efectivă. Aceasta nu s-a întâmplat.

65. Instanţa de fond a ajuns la concluzia existenţei unui pericol iminent de violenţă fizică pornind de la trei elemente: mesajele scrise, expresia „nu am nimic de pierdut” şi un incident pretins din anul 2018. Această concluzie este speculativă. Niciunul dintre aceste elemente, separat ori coroborat, nu demonstrează un risc real, actual şi iminent de comitere a violentei fizice la 25-26 iunie 2026.

66. Absenţa recurentului din ţară infirmă, în plan factual, teza unui pericol fizic iminent la data examinării cererii. La 26.06.2026, ora 10:30, recurentul nu se afla la domiciliul comun, nu se afla lângă locuinţa Cristinei Grib, nu se afla în apropierea locului ei de muncă şi nu putea realiza fizic pretinsul pericol pe care instanţa l-a prezumat. În lipsa unei verificări minime a acestei împrejurări, concluzia de iminenţă este construită pe presupuneri, nu pe fapte.

67. Dacă instanţa considera că există o tensiune psihologică prin mesaje, riscul pretins era unul de comunicare, nu de apropiere fizică. Pentru un asemenea risc, măsurile de distanţare fizică, monitorizare electronică şi interdicţie absolută de apropiere nu erau nici necesare, nici proporţionale. Soluţia rezonabilă, până la audierea recurentului, putea fi limitarea comunicării la chestiuni privind copiii, printr-un canal neutru, nu aplicarea unei ordonanţe cu efecte similare unei sancţiuni personale.

68. În primul rând, expresia „nu am nimic de pierdut” nu poate fi calificată automat ca ameninţare cu violenţa fizică. În contextul relatat de recurent, această expresie privea determinarea de a sesiza autorităţile şi de a solicita verificarea situaţiei copiilor, nu intenţia de a recurge la violenţă. Instanţa nu a analizat propoziţiile dinainte şi de după mesaj, istoricul comunicării, apelurile telefonice precedente, conflictul privind copiii ori faptul că recurentul se adresa în paralel autorităţilor. A izola o expresie ambivalenţă şi a o transforma în indiciu de violenţa fizică iminentă încalcă standardul probator cerut de art. 278^6 alin. (3) CPC.

69. În al doilea rând, mesajele invocate sunt, prin conţinut, acte de comunicare verbală dură, reprobabile ca limbaj, dar ele nu conţin o ameninţare concretă, directă şi imediată de lovire, omor, urmărire, intrare în domiciliu sau vătămare. Ordonanţa de protecţie nu se emite pentru a cenzura fiecare insultă sau reproş post-divorţ, ci pentru a preveni un pericol real de violenţă

domestică. În lipsa Unui risc actual, mecanismul devine punitiv şi disproporţionat.

70. În al treilea rând, episodul din anul 2018 a fost valorificat de instanţă într-o manieră inversă sensului său real şi fără verificarea materialului primar. Petenta a prezentat acel episod ca pe o confirmare obiectivă a pretinsei agresivităţi a lui Grib Vasile, însă recurentul susţine că, în anul 2018, Cristina Grib a recurs la o sesizare poliţienească într-un moment de disensiuni familiale, iar după ce organul de poliţie a confruntat versiunea sa cu materialele acumulate şi i-a indicat că relatarea nu se coroborează cu datele obiective, aceasta şi-a retras plângerea. În aceste condiţii, un material vechi, incomplet analizat şi contestat nu putea fi transformat în probă de risc fizic iminent în 2026, cu atât mai mult cu cât între timp părţile au continuat viaţa familială, au divorţat prin acord notarial şi au reglementat consensual aspectele patrimoniale şi parentale.

71. Pentru instanţa de recurs, relevanta anului 2018 nu constă în existenta unei agresiuni confirmate, ci în necesitatea verificării dacă, încă de atunci, Cristina Grib utiliza sesizarea organelor de poliţie ca instrument de presiune în conflictul conjugal. Potrivit recurentului, plângerea din 2018 a apărut în contextul unor divergenţe privind principiile şi valorile familiale, iar retragerea acesteia după discuţiile cu poliţia demonstrează că versiunea petentei nu poate fi tratată, automat şi necritic, ca probă obiectivă a unui comportament violent al lui Vasile Grib.

72. Acest precedent trebuia să impună instanţei o prudenţă suplimentară. Dacă, într-un episod anterior, petenta ar fi formulat o acuzaţie gravă, ulterior retractată după verificarea primară a materialelor, instanţa era obligată să ceară dosarul/materialul R-II aferent anului 2018, explicaţiile, depuse, actul de retragere a plângerii şi concluziile organului constatator. Fără aceste verificări, simpla trimitere la anul 2018 devine o aparenţă probatorie, nu o probă.

73. În aceeaşi logică, recurentul susţine că, pe parcursul căsătoriei, Cristina Grib îl ameninţa frecvent că va apela la poliţie ori la alte autorităţi ori de câte ori apăreau disensiuni serioase, mai ales după naşterea copiilor şi în momentele în care Vasile Grib încerca să intervină în apărarea copiilor ori să participe efectiv la educarea lor. Potrivit recurentului, răspunsul Cristinei Grib era constant unul de excludere: că el nu are dreptul să se implice, că ea ştie mai bine ce este potrivit pentru copii şi că orice opoziţie a tatălui va fi transformată într-o problemă juridică împotriva lui.

74. Această conduită, dacă va fi confirmată prin probele solicitate, schimbă radical perspectiva asupra cauzei. Nu mai este în faţa unei victime care a apelat spontan la justiţie din teamă reală, ci în faţa unei posibile folosiri strategice a instrumentelor de protecţie pentru a neutraliza tatăl, a-l descuraja să sesizeze situaţia copiilor şi a păstra controlul unilateral asupra comunicării şi educaţiei minorilor. Exact pentru asemenea situaţii art. 2 din Legea nr. 45/2007 cere determinarea agresorului în caz de acuzaţii reciproce prin examinarea iniţiatorului actelor, a conduitei de apărare proprie sau a altei persoane, a sesizărilor anterioare şi a altor circumstanţe relevante.

75. Prin urmare, încheierea nu putea reţine anul 2018 ca argument împotriva recurentului fără a analiza şi versiunea acestuia privind caracterul retractat, necoroborat şi instrumental al plângerii. O asemenea omisiune este determinantă, deoarece instanţa de fond a folosit tocmai episodul din 2018 pentru a consolida artificial concluzia de risc fizic iminent, deşi materialul respectiv putea demonstra, dimpotrivă, un tipar de acuzaţii reactive şi de presiune asupra lui

Vasile Grib.

76. Un episod ulterior, produs înainte de sesizarea instanţei cu ordonanţa de protecţie, confirmă acelaşi tipar de instrumentalizare a autorităţilor. La 05.05.2026, Cristina Grib a depus o plângere împotriva lui Vasile Grib, susţinând că acesta ar fi instalat dispozitive auditive/de ascultare sau de înregistrare în apartamentul ei. Potrivit recurentului, acuzaţia a fost formulată după ce copilul cel mai mare i-a transmis tatălui înregistrări audio din care rezulta modul în care copiii erau agresaţi ori supuşi presiunilor psihologice de către mamă. Din existenţa acestor înregistrări, Cristina Grib a tras concluzia că ar fi fost înregistrată prin dispozitive străine, nu că însuşi copilul a încercat să semnaleze tatălui situaţia din familie.

77. Plângerea nu s-a confirmat. Prin încheierea din 11.05.2026 a fost încetată examinarea acesteia. Prin urmare, nu există un fapt confirmat care să ateste instalarea unor dispozitive de ascultare de către Vasile Grib, iar o acuzaţie infirmată nu poate fi utilizată, nici direct, nici indirect, pentru a contura o pretinsă conduită de control, urmărire ori intruziune în viaţa privată a Cristinei Grib. Dimpotrivă, neconfirmarea plângerii impunea instanţei o prudenţă suplimentară faţă de toate acuzaţiile formulate unilateral de petentă.

78. Relevanţa juridică a acestui episod este dublă. Pe de o parte, el infirmă ipoteza că Vasile Grib ar fi acţionat prin mijloace clandestine de supraveghere sau control. Pe de altă parte, demonstrează că atunci când apar date incomode privind comportamentul mamei faţă de copii,

79. Cristina Grib nu solicită prioritar verificarea situaţiei minorilor, ci formulează o acuzaţie împotriva tatălui, încercând să mute centrul de greutate de la protecţia copiilor la culpabilizarea părintelui care a primit semnalul de alarmă.

80. Prin prisma art. 2 din Legea nr. 45/2007, acest episod trebuia examinat la determinarea agresorului în contextul acuzaţiilor reciproce. Dacă înregistrările audio proveneau de la copil şi au fost transmise tatălui în scopul de a cere ajutor, reacţia tatălui se înscrie cel puţin prima facie în logica apărării altei persoane - copiii minori, iar reacţia mamei, constând în formularea unei plângeri neconfirmate împotriva tatălui, putea constitui un act de presiune, intimidare şi discreditare a demersurilor sale de protecţie.

81. Instanţa de fond era obligată să reclame materialul poliţienesc constituit în baza plângerii din 05.05.2026, inclusiv plângerea Cristinei Grib, explicaţiile părţilor, actele de verificare şi încheierea din 11.05.2026 de încetare a examinării. Fără acest material, concluzia privind un pretins pericol generat de Vasile Grib este incompletă, deoarece exclude exact probele care arată că petenta a mai formulat o acuzaţie gravă, neconfirmată, în contextul în care copiii transmiteau tatălui informaţii despre agresiuni şi presiuni exercitate asupra lor.

82. Curtea Europeană a Drepturilor Omului, în Munteanu c. Republicii Moldova, nr. 34168/11, 26 mai 2020, § 70, a reţinut că riscul unei ameninţări reale şi imediate trebuie evaluat luând în considerare contextul particular al violenţei domestice. Această jurisprudenţă nu autorizează presupuneri automate. Dimpotrivă, ea impune autorităţilor o evaluare concretă şi individualizată a riscului. În cauza Munteanu, autorităţile cunoşteau numeroase plângeri, acte medicale şi ordine de protecţie anterioare. În prezenta cauză, instanţa s-a limitat la mesaje selectate şi la o referire veche, fără o evaluare actuală a riscului şi fără audierea persoanei vizate.

83. Prin urmare, art. 278^6 alin. (3) CPC a fost aplicat ultra vires. Declaraţia independentă a victimei putea suplini temporar alte probe doar într-o situaţie de pericol iminent de violenţă fizică. Instanţa nu a demonstrat iminenţa, nu a delimitat violenţa psihologică pretinsă de riscul fizic şi nu a stabilit de ce absenţa recurentului din ţară nu excludea caracterul urgent al măsurilor maxime.

84. Încheierea contestată reproduce aproape integral versiunea petentei şi a reprezentantului acesteia, enumerând expresii jignitoare din mesajele lui Grib Vasile. Nu se contestă că o parte din formulări au fost nepotrivite, dure şi regretabile. Totuşi, caracterul necuviincios al limbajului nu este identic cu existenţa violenţei în familie în sensul Legii nr. 45/2007 şi nu justifică automat măsuri de distanţare, interdicţie absolută de contact şi monitorizare electronică pe termen maxim.

85. Instanţa avea obligaţia să stabilească: cine a iniţiat comunicarea conflictuală; ce apeluri telefonice au precedat mesajele; dacă Cristina Grib a provocat ori a escaladat conflictele verbale; dacă expresiile reproşate lui Vasile erau preluări ale expresiilor folosite anterior de ea; dacă mesajele vizau exclusiv pe Cristina Grib sau, în realitate, erau legate de accesul la copii, situaţia copiilor şi adresările către autorităţi; dacă petenta a prezentat conversaţiile integral ori doar fragmentele utile cererii sale; dacă în comunicare existau şi mesaje ale Cristinei Grib cu caracter ironic, ofensator, provocator sau manipulator.

86. Capturile de ecran prezentate chiar de partea adversă arată că în comunicarea dintre foştii soţi Cristina Grib nu era o persoană lipsită de capacitate de reacţie, izolată ori dominată. Ea stabilea condiţii de comunicare, dicta ca discuţiile să aibă loc exclusiv prin mesaje, controla orele de preluare şi aducere a copiilor, formula reproşuri privind responsabilităţile tatălui şi continua dialogul. Aceasta nu exclude posibilitatea unei tensiuni psihologice, dar contrazice concluzia instanţei potrivit căreia exista un pericol fizic iminent ce reclama distanţare de 300 metri şi monitorizare electronică.

87. Mai mult, dacă instanţa acceptă că părţile comunicau preponderent prin mesaje la cererea Cristinei Grib, atunci nu poate ignora că mesajele erau uneori singura modalitate prin care Vasile putea răspunde la agresiuni verbale telefonice şi putea discuta aspecte despre copii. Interdicţia absolută de contact aplicată ulterior creează tocmai riscul ca mama să controleze unilateral accesul la copii şi informaţia despre starea lor, în pofida recomandărilor autorităţii tutelare privind cooperarea ambilor părinţi.

88. Instanţa a omis să observe că nu orice exprimare ofensatoare constituie „impunerea voinţei ori a controlului". Pentru a fi violenţă psihologică în sensul art. 2 din Legea nr. 45/2007, mesajele trebuie să provoace suferinţă psihică sau stare de tensiune şi să fie manifestarea unei conduite de control, intimidare ori degradare cu efect specific. Într- un conflict post-divorţ reciproc, unde ambele părţi folosesc expresii dure şi se acuză reciproc, analiza trebuie să fie completă, nu selectivă.

89. Elementul central al cauzei nu este refuzul Cristinei Grib de a participa la ziua copilului ori simpla existenţă a unor mesaje conflictuale. Elementul central este reacţia ulterioară a acesteia după ce Grib Vasile a sesizat autorităţile cu privire la situaţia copiilor. Recurentul susţine că fiul mai mare l-a informat despre agresiuni fizice şi psihologice comise de mamă

asupra copiilor, inclusiv episoade de aruncare a hainelor de la etaj şi de umilire verbală. Aceste afirmaţii sunt grave şi necesitau verificare, nu neutralizarea părintelui care le-a semnalat.

90. În acest context se înscriu şi înregistrările audio transmise de copilul cel mai mare tatălui. Ele nu trebuie privite prin perspectiva artificială a unei presupuse supravegheri a Cristinei Grib, ci ca posibile manifestări ale unui copil care încearcă să transmită unui părinte informaţii despre ceea ce se întâmplă în mediul său de viaţă. Faptul că mama a reacţionat printr-o plângere din 05.05.2026 privind pretinse dispozitive de ascultare, plângere care nu s-a confirmat şi a fost încetată la 11.05.2026, consolidează necesitatea verificării reale a situaţiei copiilor, nu reducerea cauzei la mesajele tatălui.

91. Fotografia prezentată de recurent, anexată la prezenta cerere de recurs cu solicitarea tratării sale confidenţiale, indică urme vizibile pe corpul minorei, cu aspect de echimoze şi zgârieturi. Recurentul precizează că imaginea surprinde numai o zonă limitată a corpului, iar potrivit relatărilor sale, în momentul documentării existau urme similare şi în alte regiuni ale corpului copilului. Această fotografie nu substituie o constatare medico-legală, însă constituie un indiciu suficient de serios pentru ca instanţa să nu poată ignora ipoteza violenţei, exercitate asupra copiilor de către mamă.

92. Într-o procedură în care se invocă violenţa în familie, existenţa unor urme corporale vizibile pe corpul unui copil minor nu poate fi tratată ca element secundar. Copilul nu este un simplu martor al conflictului dintre părinţi, ci poate fi victimă directă ori victimă-copil, în sensul Legii nr. 45/2007. În asemenea situaţie, instanţa nu trebuia să se limiteze la notele informative selectiv invocate de mamă, ci trebuia să solicite intervenţia autorităţii tutelare, raport de evaluare psihologică, eventual examinare medico-legală şi audierea specializată a minorilor în condiţii care să excludă presiunea oricăruia dintre părinţi.

93. Potrivit recurentului, au existat mai multe episoade în care copiii ar fi fost loviţi ori umiliţi de mamă, iar tatăl a fost pus în situaţia de a documenta vizual consecinţele agresiunilor, fără a avea posibilitatea de a interveni instituţional imediat. Aceste afirmaţii urmează a fi verificate, însă tocmai existenţa lor impunea instanţei o abordare bilaterală şi centrată pe copii, nu emiterea unei ordonanţe care, practic, izolează tatăl de comunicarea directă cu mama şi îi reduce capacitatea de a reacţiona prompt atunci când primeşte informaţii despre starea copiilor.

94. În această privinţă, conduita recurentului trebuie calificată, cel puţin *prima facie*, ca o acţiune de apărare a copiilor sau de sesizare a autorităţilor competente, nu ca agresiune împotriva Cristinei Grib. Art. 2 din Legea nr. 45/2007 exclude din noţiunea de violenţă acţiunile de autoapărare ori de apărare a altei persoane. Dacă mesajele dure au fost generate de reacţia tatălui la relatările copiilor despre agresiuni şi de refuzul mamei de a discuta civilizat situaţia acestora, instanţa era obligată să delimiteze limbajul reprobabil de scopul protecţiei minorilor. Asemenea delimitare este decisivă. Un părinte care, sesizează autorităţile despre posibila maltratare a copilului nu poate fi redus procedural la statutul de agresor doar pentru că, în comunicarea tensionată cu celălalt părinte, a folosit expresii neacceptabile. Instrumentul ordonanţei de protecţie nu poate fi utilizat pentru a bloca verificarea acuzaţiilor privind violenţa asupra copiilor şi nici pentru a produce un efect de intimidare asupra părintelui care încearcă să ceară intervenţia

autorităţilor.

95. Prin urmare, instanţa de fond trebuia să examineze fotografia şi acuzaţiile aferente nu ca elemente colaterale, ci ca circumstanţe decisive pentru determinarea persoanelor vulnerabile şi a sursei reale a riscului. Omisiunea de a verifica aceste aspecte afectează însăşi temeinicia ordonanţei, deoarece poate ascunde situaţia reală în care măsurile de protecţie au fost solicitate nu pentru securitatea mamei, ci pentru a neutraliza reacţia tatălui la pretinsa violenţă exercitată asupra copiilor.

96. Legea nr. 45/2007 include noţiunea de victimă-copil, iar Legea nr. 140/2013 privind protecţia specială a copiilor aflaţi în situaţie de risc impune autorităţilor competenţe de intervenţie atunci când există indicii de risc pentru copii. În loc să solicite raportul autorităţii tutelare, evaluarea psihologică a copiilor şi documentele privind sesizarea depusă de Vasile, instanţa s-a limitat la notele informative invocate de Cristina Grib, tratând copiii ca martori ai versiunii mamei, nu ca posibile victime care necesită protecţie autonomă.

97. Decizia Comisiei pentru protecţia copilului nr. 23/2 din 28 aprilie 2026 este incompatibilă cu soluţia radicală aplicată la 26 iunie 2026. Comisia a atenţionat ambii părinţi, a recomandat consiliere psihologică şi mediere, a subliniat dreptul copiilor de a comunica nestingherit cu ambii părinţi şi familia extinsă. O ordonanţă care interzice absolut contactul cu mama, fără a crea o cale sigură de comunicare despre copii, fără a evalua dacă mama însăşi este sursa conflictului şi fără a reglementa accesul tatălui la informaţii despre copii, ignoră esenţa protecţiei minorilor.

98. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a stabilit constant, în cauze precum Elsholz c. Germaniei [MC], nr. 25735/94, 13 iulie 2000, Sommerfeld c. Germaniei [MC], nr. 31871/96, 8 iulie 2003, şi în jurisprudenţa ulterioară, că procedurile referitoare la relaţia părinte-copil trebuie să fie echitabile, să implice suficient părintele afectat şi să se bazeze pe informaţii corecte şi complete despre situaţia copilului. În prezenta cauză, relaţia tată-copii a fost afectată indirect, dar profund, printr-o ordonanţă emisă fără a analiza interesul superior al copiilor.

99. Cererea depusă de Grib Vasile la 16.04.2026 la DPDCC Ciocana, înregistrată cu nr. G-138/26, este un reper probator central. Ea demonstrează ca recurentul nu a reacţionat la cererea Cristinei Grib din 25.06.2026 printr-o apărare artificială, ci a sesizat anterior autoritatea publică specializată cu privire la situaţia copiilor. Momentul sesizării este determinant: tatăl a cerut intervenţia autorităţii tutelare înainte de procedura ordonanţei de protecţie, iar această cronologie confirmă că preocuparea sa principală era protejarea copiilor şi păstrarea legăturii părinteşti, nu controlul asupra fostei soţii.

100. Această sesizare trebuia examinată de instanţa de fond prin prisma art. 2 din Legea nr. 45/2007, care exclude din noţiunea de violenţă acţiunile de autoapărare ori de apărare a altei persoane. Atunci când un părinte, după ce primeşte informaţii alarmante de la copil, sesizează autoritatea tutelară şi poliţia, conduita sa nu poate fi calificată automat ca violenţă psihologică împotriva celuilalt părinte. Instanţa trebuia să delimiteze limbajul neadecvat folosit ulterior în comunicarea dintre foştii soţi de mobilul-juridic al acţiunii tatălui: apărarea copiilor şi reclamarea intervenţiei instituţionale.

101. În cererea prealabilă formulată după Decizia nr. 23/2, recurentul a criticat expres faptul că

autoritatea tutelară ar fi tratat sesizarea sa superficial şi incomplet, fără verificarea deplină a circumstanţelor invocate. S-a arătat că minorii ar fi fost expuşi unui comportament agresiv şi abuziv din partea mamei, inclusiv presiunilor psihologice, limitării comunicării telefonice cu tatăl şi unui limbaj injurios în prezenţa copiilor. În plus, a fost indicat episodul aruncării hainelor copilului de la etajul 10 şi obligarea acestuia să le recupereze şi să le poarte ulterior. Aceste elemente erau suficient de grave pentru ca instanţa să nu se limiteze la mesajele selectate de Cristina Grib.

102. Decizia nr. 23/2 din 28.04.2026 a Comisiei pentru protecţia copilului este incompatibilă cu teza unui pericol unilateral generat de tată. Comisia nu a dispus izolarea copiilor de tată, nu a constatat că Vasile Grib ar fi sursa riscului şi nu a recomandat restricţioharea comunicării cu acesta. Dimpotrivă, primul punct al deciziei atenţionează ambii părinţi cu privire la inadmisibilitatea încălcării dreptului legal al copiilor de a comunica nestingherit cu ambii părinţi şi cu membrii familiei extinse. Această constatare oficială răstoarnă premisa ordonanţei de protecţie, care, prin interdicţia absolută de contact, creează un blocaj practic tocmai în privinţa comunicării şi cooperării parentale.

103. Comisia a atenţionat ambii părinţi să nu creeze situaţii de conflict în prezenţa copiilor şi să aibă un comportament decent unul faţă de celălalt, pentru a nu le periclita echilibrul psihic şi emoţional. Această formulare nu este întâmplătoare. Autoritatea tutelară a perceput litigiul ca pe o problemă de comunicare, parentală şi de protecţie psiho-emoţională a copiilor, nu ca pe o situaţie de violenţă fizică iminentă a tatălui împotriva mamei. Or, ordonanţa de protecţie emisă pe termen maxim transformă o recomandare bilaterală de cooperare într-o sancţiune unilaterală împotriva tatălui.

104. Totodată, Comisia a recomandat includerea copiilor într-un program de consiliere psihologică şi a adus la cunoştinţa părinţilor că educaţia copiilor este o muncă comună, care presupune efort, flexibilitate şi soluţionarea non-conflictuală a problemelor de comunicare. S- a recomandat medierea conflictului parental şi posibilitatea încheierii unui acord privind exercitarea drepturilor părinteşti. Aceste soluţii simt diametral opuse măsurilor extreme aplicate de instanţa de fond, care nu a verificat dacă scopul legitim putea fi atins prin mediere, comunicare prin reprezentanţi sau reguli parentale neutre.

105. Cererea prealabilă formulată în interesele lui Grib Vasile împotriva Deciziei nr. 23/2 este relevantă nu pentru a contesta în prezenta cauză legalitatea acelei decizii, ci pentru a demonstra că tatăl a insistat asupra unei verificări efective a situaţiei copiilor înainte de declanşarea procedurii ordonanţei de protecţie. În acea cerere s-a invocat expres că interviul de protecţie aplicat copiilor la 22.04.2026 nu a fost adus la cunoştinţa tatălui, că verificările au fost lipsite de transparenţă şi că autoritatea nu a cercetat deplin afirmaţiile privind starea domiciliului, raportul de evaluare psihologică şi situaţia şcolară/educaţională a copiilor.

106. Răspunsul DPDCC Ciocana nr. S-192/26 din 09.06.2026 confirmă că autoritatea nu a abordat situaţia în termenii unui pericol unilateral generat de Grib Vasile. DPDCC a menţionat că, la şedinţa Comisiei din 28.04.2026, ambii părinţi au fost prezenţi şi şi-au expus poziţia, iar ambii au fost atenţionaţi asupra inadmisibilităţii încălcării dreptului legal al copiilor de a

comunica nestingherit cu ambii părinţi. Răspunsul reţine şi că autoritatea tutelară a contribuit, în limita competenţelor, la medierea relaţiilor dintre recurent şi mama copiilor, pentru ca minorii să poată comunica cu ambii părinţi.

107. Un element deosebit de important este menţiunea din acelaşi răspuns potrivit căreia, la 13.05.2026, Cristinei Grib i-au fost recomandate în scris măsuri menite să contribuie la asigurarea protecţiei, siguranţei şi bunăstării copiilor, în conformitate cu principiul interesului superior al acestora. Această împrejurare trebuia reclamată şi verificată de instanţa de fond. Dacă autoritatea tutelară a adresat mamei recomandări separate privind protecţia copiilor, instanţa nu putea concluziona, fără audierea tatălui şi fără dosarul DPDCC, că pericolul familial provenea exclusiv de la acesta.

108. În prezenţa acestor documente, instanţa de fond nu putea examina cauza ca pe o simplă cerere de protecţie întemeiată pe capturi de ecran. Dosarul administrativ al DPDCC Ciocana nr. G-13 8/26/S-192/26 era probă indispensabilă pentru stabilirea contextului real: cererea iniţială a tatălui, interviul de protecţie aplicat copiilor la 22.04.2026, raportul specialistului responsabil de caz, procesul-verbal al şedinţei Comisiei din 28.04.2026, recomandările scrise adresate Cristinei Grib la 13.05.2026, cererea prealabilă şi răspunsul din 09.06.2026.

109. Dacă aceste înscrisuri ar fi fost analizate, instanţa ar fi observat că litigiul dintre părţi era deja gestionat instituţional prin mijloace de protecţie a copilului, mediere şi consiliere psihologică.. Ordonanţa de protecţie nu trebuia utilizată pentru a înlocui mecanismele de protecţie a copiilor şi pentru a crea un avantaj tactic unuia dintre părinţi. Ea trebuia aplicată doar dacă exista un pericol real, actual şi iminent, dovedit printr-o evaluare completă şi contradictorie. O asemenea evaluare lipseşte.

110. Prin urmare, actele DPDCC nu sunt simple anexe informative, ci probe decisive care schimbă centrul de greutate al cauzei. Ele demonstrează că, anterior ordonanţei, statul era sesizat cu privire la posibile riscuri pentru copii, că ambii părinţi au fost atenţionaţi, că mama copiilor a primit recomandări distincte şi că soluţia adecvată era verificarea şi medierea conflictului parental, nu izolarea tatălui printr-o ordonanţă de protecţie maximală emisă în lipsa sa.

111. Instanţa de fond a aplicat cumulativ cele mai intruzive măsuri: obligaţia de a sta departe de locuinţa Cristinei Grib, obligaţia de a sta la 300 metri de aceasta, interzicerea oricărui contact inclusiv telefonic ori prin corespondenţă, interdicţia de a se apropia de locul de muncă şi monitorizarea electronică obligatorie. Aceste măsuri au fost aplicate pe termenul maxim de 180 zile. Încheierea nu conţine însă o analiză individualizată pentru fiecare măsură şi nu explică de ce un termen mai scurt, o interdicţie mai limitată ori o regulă de comunicare prin reprezentanţi nu ar fi fost, suficientă.

112. Distanţa de 300 metri este excesivă şi insuficient motivată. Nu se arată ce trasee, localităţi, instituţii, şcoli, grădiniţe, locuri publice ori contexte concrete justifică această distanţă. Interdicţia de apropiere de „locul de muncă” este vagă, pentru că ordonanţa nu identifică adresa exactă şi creează riscul unei răspunderi arbitrare, imposibil de anticipat. O măsură restrictivă trebuie să fie previzibilă; persoana vizată trebuie să ştie exact ce îi este interzis.

113. Interdicţia absolută de contact este disproporţionată într-un context în care părţile au copii

minori comuni, obligaţii de întreţinere, obligaţii educaţionale şi recomandări ale autorităţii tutelare privind cooperarea parentală. Ordonanţa nu prevede nicio excepţie pentru situaţii urgente legate de copii, pentru comunicarea prin avocat, mediator, autoritatea tutelară ori o platformă neutră. Astfel, măsura protejează formal pe mamă, dar creează practic un blocaj informaţional asupra copiilor, cu efecte contrare interesului superior al acestora.

114. Un element distinct de disproporţionalitate, care nu a fost analizat deloc de instanţa de fond, priveşte efectul concret al monitorizării electronice asupra vieţii private şi cotidiene a recurentului. Ordonanţa nu a dispus doar o interdicţie de contact, ci a atras aplicarea unui dispozitiv electronic de supraveghere purtat permanent, cu reguli tehnice şi practice care afectează direct igiena corporală, mobilitatea personală, posibilitatea de odihnă şi libertatea elementară de a desfăşura activităţi obişnuite ale vieţii private.

115. Potrivit instrucţiunilor comunicate recurentului la aplicarea dispozitivului electronic ori potrivit condiţiilor tehnice ce urmează a fi confirmate prin organul de probaţiune, dispozitivul nu poate fi introdus ori menţinut în apă. în consecinţă, Vasile Grib nu poate face baie în mod normal, fiind limitat practic la duşuri scurte, efectuate cu prudenţă şi într-un interval redus, pentru a evita deteriorarea dispozitivului ori declanşarea unor pretinse încălcări tehnice. O asemenea restrângere nu este una abstractă sau minoră: ea afectează igiena zilnică, confortul personal şi demnitatea persoanei, fără ca instanţa să fi demonstrat de ce un asemenea sacrificiu este indispensabil pentru protecţia Cristinei Grib.

116. În aceeaşi ordine de idei, recurentul este lipsit, pe durata maximă de 180 zile, de posibilitatea reală de a merge la mare, de a înota sau de a se afla în apă, deoarece portul dispozitivului electronic este incompatibil cu aceste activităţi. O măsură care, în plină perioadă estivală, împiedică persoana să beneficieze de odihnă normală, de deplasare în scop recreativ şi de activităţi acvatice obişnuite trebuie justificată printr-un risc serios, actual şi concret. în prezenta cauză, instanţa nu a identificat un asemenea risc, ci a dedus pericolul din mesaje decontextuâlizate şi dintr-un incident vechi, contestat si neclarificat.

117. Această consecinţă practică confirmă că monitorizarea electronică nu este o simplă formalitate tehnică. Ea produce o ingerinţă continuă în autonomia corporală şi în viaţa privată a persoanei supravegheate. Din perspectiva art. 28 şi art. 54 din Constituţie, precum şi a art. 8 din Convenţia Europeană a Drepturilor Omului, instanţa era obligată să verifice daca efectele concrete ale dispozitivului sunt proporţionale cu scopul urmărit şi dacă nu existau măsuri mai puţin intruzive: interdicţia de contact prin telefon, comunicarea exclusivă prin avocat, mediator sau autoritatea tutelară, ori o restricţie limitată strict la anumite forme de comunicare.

118. Instanţa de fond nu a realizat această analiză. A aplicat cumulativ măsurile de la art. 2787 alin. (2) lit. a)-d) CPC, deşi acestea atrag monitorizarea electronică, fără a explica de ce nu era suficientă o măsură mai redusă. Caracterul obligatoriu al monitorizării electronice, prevăzut de. art. 2787 alin. (2^1) CPC pentru anumite restricţii, nu scuteşte instanţa de obligaţia de a justifica alegerea acelor restricţii. Dimpotrivă, tocmai pentru că aplicarea lor generează automat un regim tehnic sever, instanţa trebuia să fie mai prudentă în selectarea măsurilor şi în durata acestora.

119. În prezenta cauză, scopul legitim invocat - protecţia psihologică a Cristinei Grib - putea fi

atins prin mijloace substanţial mai puţin restrictive. în lipsa unui pericol fizic iminent, a unui incident recent de apropiere, a unei tentative de urmărire sau a unei ameninţări directe, monitorizarea electronică pe termen maxim devine d sancţiune anticipată, nu o măsură preventivă. Ea afectează disproporţionat recurentul, fără să aducă un beneficiu demonstrabil suplimentar faţă de o interdicţie limitată şi previzibilă de comunicare neadecvată.

120. Prin urmare, chiar dacă instanţa de recurs ar considera necesară menţinerea unor limite de comunicare între foştii soţi, menţinerea monitorizării electronice este vădit disproporţionată. Cel puţin această componentă trebuie înlăturată, iar măsurile trebuie reformulate astfel încât să protejeze efectiv persoanele vulnerabile, fără a transforma recurentul într-o persoană supusă unui regim quasi-carceral, cu afectarea igienei personale, a odihnei, a libertăţii de deplasare şi ,a vieţii private.

121. Încheierea atacată are o structură formală amplă, dar motivarea sa reală este deficitară. O mare parte din act reproduce cererea petentei, listează expresii din mesaje şi citează prevederi legale, însă nu explică de ce aceste elemente satisfac cumulativ condiţiile de necesitate, actualitate, iminenţă şi proporţionalitate. Instanţa nu a separat constatarea faptelor de preluarea afirmaţiilor reprezentantului petentei.

122. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reţinut în Ruiz Torija c. Spaniei, nr. 18390/91, 9 decembrie 1994, § 29, şi Hirvisaari e. Finlandei, nr, 49684/99, 27 septembrie 2001, § 30, că art. 6 § 1 obligă instanţele să indice cu suficientă claritate motivele pe care îşi întemeiază hotărârile, pentru ca părţile să poată înţelege soluţia şi să o poată contesta efectiv. Instanţele nu trebuie să răspundă fiecărui argument în detaliu, dar trebuie să se pronunţe asupra problemelor decisive. în prezenta cauză, problemele decisive au fost omise.

123. Instanţa nu a explicat: de ce nu a verificat prezenţa recurentului în ţară; de ce absenţa lui nu afectează dreptul la apărare; de ce a considerat suficientă declaraţia petentei pentru pericol fizic iminent; de ce un incident pretins din 2018 demonstrează risc actual în 2026; de ce nu a verificat susţinerea potrivit căreia plângerea din 2018 ar fi fost retrasă după ce versiunea Cristinei Grib nu s-a coroborat cu materialele acumulate; de ce nu a examinat plângerea Cristinei Grib din 05.05.2026 privind pretinse dispozitive de ascultare şi încheierea din 11.05.2026 de încetare a examinării acestei plângeri; de ce mesajele trebuie citite fără apelurile precedente; de ce nu au fost solicitate mesajele integrale; de ce nu a examinat sesizările lui Vasile privind copiii; de ce nu a verificat fotografia cu urme vizibile pe corpul minorei prin mijloace specializate; de ce a ignorat decizia autorităţii tutelare; de ce a aplicat termenul maxim; de ce distanţa de 300 metri este necesară; de ce nu există excepţii pentru comunicarea despre copii. Motivare care constă în enumerarea insultelor şi în concluzia că acestea produc tensiune psihică nu este suficientă pentru a restrânge timp de 180 zile viaţa de familie şi libertatea de circulaţie a recurentului. în lipsa unei motivări reale, controlul în recurs devine esenţial pentru restabilirea, echilibrului procedural.

124. Instanţa de fond a invocat jurisprudenţa Curţii Europene privind obligaţia statului de a proteja victimele violenţei domestice, inclusiv cauzele Eremia şi alţii c. Republicii Moldova şi Opuz c. Turciei. Aceste cauze stabilesc obligaţii pozitive ferme ale statului de a interveni eficient în cazuri reale de violenţă domestică. Ele nu permit însă emiterea mecanică a ordonanţelor fără

evaluarea contextuală a riscului, fără contradicţie şi fără determinarea corectă a persoanei vulnerabile..

125. În Eremia şi alţii c. Republicii Moldova, nr. 3564/11, 28 mai 2013, Curtea a sancţionat pasivitatea autorităţilor în faţa unui risc cunoscut şi documentat. în Opuz c. Turciei, nr. 33401/02, 9 iunie 2009, Curtea a examinat eşecuri repetate ale autorităţilor în faţa unui istoric grav de violenţă. Aceste cauze confirmă că protecţia trebuie să fie efectivă, dar efectivitatea nu înseamnă unilateralitate. Autorităţile trebuie să identifice corect riscul, sursa riscului şi persoanele ce trebuie protejate.

126. În prezenta cauză, există indicii că persoanele care necesită în primul rând protecţie sunt copiii minori, iar conflictul dintre părinţi trebuie investigat bilateral. A aplica o ordonanţă împotriva tatălui care sesizase anterior autoritatea tutelară, fără a verifica acuzaţiile sale privind mama, poate produce exact efectul invers celui urmărit de Convenţie: consolidarea controlului unui părinte asupra copiilor şi descurajarea celuilalt părinte de a sesiza autorităţile.

127. Jurisprudenţa CEDO în materia art. 8 impune o analiză a interesului superior al copilului şi o procedură de decizie care să implice suficient părinţii. în cauzele Sommerfeld şi Elsholz, Curtea a subliniat că autorităţile trebuie să dispună de informaţii corecte şi complete privind relaţia copil-părinte înainte de a adopta măsuri ce afectează contactul. Ordonanţa contestată nu este.o hotărâre de stabilire a graficului de întrevederi, dar efectul ei practic este de a îngreuna comunicarea şi accesul tatălui la informaţii despre copii. Acest efect trebuia analizat.

128. Prin urmare, standardele CEDO conduc la o concluzie opusă celei adoptate de instanţa de fond: în cauze de urgenţă se poate acţiona rapid, dar nu se poate renunţa la evaluarea individualizată, la motivare, la dreptul minim la apărare şi la proporţionalitate.

129. Actele depuse odată cu prezenta cerere de recurs şi actele scanate anexate nu urmăresc schimbarea artificială a obiectului cauzei, ci demonstrează contextul real care nu a putut fi prezentat în faţa primei instanţe din cauza examinării urgente, în lipsa obiectivă â recurentului. Ele sunt anterioare sau conexe procedurii de fond şi privesc exact elementele decisive pe care instanţa trebuia să le verifice: existenţa unui conflict parental bilateral, riscurile invocate pentru copii, intervenţia autorităţii tutelare şi lipsa unui pericol fizic iminent creat de tată.

130. Instanţa de recurs urmează să admită ca probe cererea lui Grib Vasile din 16.04.2026 către DPDCC Ciocana, Decizia Comisiei nr. 23/2 din 28,04.2026, cererea prealabilă formulată în interesele lui Grib Vasile şi răspunsul DPDCC Ciocana nr. S-l92/26 din 09.06.2026. Aceste înscrisuri sunt utile, concludente şi pertinente, deoarece preced sau explică direct conflictul care a culminat cu ordonanţa de protecţie şi infirmă lectura unilaterală a situaţiei familiale.

131. Totodată, pentru evitarea oricărei discuţii privind autenticitatea, completitudinea ori interpretarea acestor înscrisuri, solicităm reclamarea din oficiu de la Direcţia pentru Protecţia Drepturilor Copilului sectorul Ciocana a întregului dosar administrativ format în baza cererii nr. G-138/26 din 16.04.2026 şi a cererii prealabile nr. S-192/26 din 04.06.2026, inclusiv a interviului de protecţie aplicat copiilor la 22.04.2026, raportului specialistului responsabil de caz Natalia Leontii, procesului-yerbal al şedinţei Comisiei din 28.04.2026, recomandărilor scrise adresate Cristinei Grib la 13.05.2026 şi corespondenţei purtate cu părinţii.

132. În aceeaşi ordine de idei, solicităm admiterea şi reclamarea materialului poliţienesc format în baza plângerii Cristinei Grib din 05.05.2026 privind pretinsa instalare de către Vasile Grib a unor dispozitive de ascultare ori de înregistrare audio în apartamentul acesteia. Acest material este pertinent deoarece plângerea a fost formulată după ce copilul cel mai mare a transmis tatălui înregistrări audio despre agresiunile şi presiunile la care ar fi fost supuşi copiii, iar examinarea plângerii s-a încheiat la 11.05.2026 printr-o încheiere de încetare, fără confirmarea acuzaţiilor.

133. Materialul respectiv este necesar pentru a verifica dacă petenta a folosit din nou o acuzaţie gravă, dar neconfirmată, ca reacţie la demersurile tatălui de protecţie a copiilor. El are legătură directă cu buna-credinţă procesuală a petentei, cu credibilitatea versiunii unilaterale prezentate în procedura ordonanţei de protecţie şi cu obligaţia instanţei de a determina corect agresorul în cazul acuzaţiilor reciproce, potrivit art. 2 din. Legea nr. 45/2007.

134. Dacă instanţa de recurs va considera că administrarea acestor probe presupune cercetare factuală amplă, soluţia legală nu este menţinerea ordonanţei emise în lipsă, ci casarea acesteia şi remiterea cauzei spre reexaminare. La rejudecare, prima instanţă trebuie să audieze efectiv recurentul, să solicite dosarul DPDCC, să verifice materialele poliţieneşti şi să dispună, după caz, evaluarea psihologică a copiilor şi ascultarea lor specializată, în condiţii care să excludă influenţarea de oricare dintre părinţi.

135. Întrucât procedura de fond s-a desfăşurat în 24 de ore şi în absenţa recurentului, solicităm instanţei de recurs să admită administrarea înscrisurilor şi materialelor care nu au putut fi prezentate anterior din motive obiective. Aceste probe sunt necesare pentru verificarea legalităţii şi temeiniciei încheierii contestate, precum şi pentru evaluarea riscului real.

136. În cazul în care instanţa de recurs va aprecia că aceste probe reclamă administrare amplă, solicităm casarea şi remiterea cauzei spre reexaminare, cu obligaţia instanţei de fond de a audia recurentul, de a solicita rapoarte de la autoritatea tutelară şi poliţie, de a verifica materialele audio/video şi de a dispune, după caz, evaluarea psihologică a copiilor de către specialişti independenţi.

137. Prezenta cauză nu trebuie privită printr-o schemă simplificată: femeie-victimă şi bărbat-agresor. Dosarul relevă un conflict familial complex, post-divorţ, în care există acuzaţii reciproce, copii minori vulnerabili, intervenţia autorităţii tutelare înaintea cererii de ordonanţă, comunicări decontextualizate şi o procedură de fond desfăşurată în lipsa persoanei împotriva căreia s-au dispus măsurile.

138. Ordonanţa de protecţie este un instrument indispensabil în cazurile reale de violenţă domestică. Tocmai de aceea, folosirea ei trebuie să rămână riguroasă, probată şi proporţională. Dacă este transformată într-un mijloc de avantaj procesual în litigii parentale, instrumentul îşi pierde legitimitatea şi poate deveni, paradoxal, un mecanism de izolare a copiilor de părintele care a cerut protecţia lor.

139. Încheierea contestată nu demonstrează existenţa unui pericol iminent de violenţă fizică, nu justifică măsurile maxime, nu răspunde problemelor decisive şi nu respectă dreptul recurentului la apărare. În consecinţă, casarea actelor contestate este soluţia legală şi

proporţională.

140. La data de 3 august 2026 avocatul Doina Negura, în interesele intimatei Grib Cristina, a depus referinţă la recursul declarat, prin care a solicitat respingerea cererii de recurs formulate de Grib Vasile ca neîntemeiată. Menţinerea încheierii Judecătoriei Chişinău, sediul Centru din 26 iunie 2026, pronunţată în dosarul nr. 2o/pr-321/2026. Menţinerea ordonanţei de protecţie emise la 26 iunie 2026 în favoarea victimei Cristina Grib şi în privinţa agresorului Vasile Grib.

141. În susținerea poziției avocatul intimatei a menționat că procedura de emitere a ordonanţei de protecţie este o procedură specială care se examinează de urgenţă. Codul de Procedură Civilă obligă instanţa să examineze cererea în termen de 24 de ore, pentru ca protecţia victimei să fie efectivă.

142. În prezenta cauză, recurentul a exercitat deja calea de atac, a formulat un recurs şi a anexat acte suplimentare. Prin urmare, acesta nu indică o încălcare procesuală sau vătămarea unui drept al său care să ducă la casarea încheierii şi ordonanţei de protecţie. Recurentul doar critică soluţia pentru că nu a fost audiat în prima instanţă, dar nu demonstrează că audierea sa ar fi infirmat mesajele expediate victimei.

143. În cazurile de violenţă în familie, protecţia victimei nu poate fi amânată până când agresorul devine disponibil, se întoarce în ţară sau decide să participe la şedinţă.

144. Contestarea ordonanţei nu suspendă executarea măsurilor aplicate. Această regulă confirmă că legiuitorul a dat prioritate protecţiei imediate a victimei, iar controlul judiciar ulterior nu anulează caracterul executoriu al măsurilor de protecţie.

145. Suplimentar, menţionează că recurentul a cunoscut despre şedinţa de judecată încă din data de 25 iunie 2026. Prin urmare, acesta nu poate susţine că procedura s-a desfăşurat în lipsa oricărei informări sau că nu a avut posibilitatea reală de a reacţiona.

146. Victima Cristina Grib nu cunoştea şi nu avea de unde să cunoască faptul că, la data examinării cererii, recurentul ar lipsi de pe teritoriul Republicii Moldova. Vasile Grib nu a informat victima despre această circumstanţă.

147. În aceste condiţii, pretinsa aflare a recurentului în afara ţării nu poate fi folosită împotriva victimei şi nu poate constitui motiv de anulare a ordonanţei de protecţie. O asemenea interpretare ar transfera asupra victimei obligaţia de a verifica unde se află agresorul, deşi legea urmăreşte protejarea victimei în regim de urgenţă.

148. Mai mult, chiar din copia paşaportului anexată de recurent rezultă că acesta a părăsit hotarele Republicii Moldova la 26 iunie 2026. Or, cererea privind aplicarea măsurilor de protecţie a fost depusă la 25 iunie 2026, ora 09.00, iar victima nu avea de unde să cunoască dacă aceasta se va examina în aceeaşi zi sau în ziua următoare. Prin urmare, la data sesizării instanţei, recurentul se afla pe teritoriul Republicii Moldova.

149. Această circumstanţă infirmă argumentul recurentului potrivit căruia imposibilitatea participării sale la examinarea cererii ar fi fost determinată de aflarea în afara ţării. La momentul depunerii cererii, acesta nu era plecat din ţară.

150. În aceste condiţii, absenţa recurentului de la şedinţa de judecată nu poate fi imputată victimei şi nu poate constitui temei de anulare a ordonanţei de protecţie.

151. În recurs se insistă asupra ideii că litigiul dintre părţi ar fi un conflict familial, nu un caz de violenţă în familie.

152. Prezentul argument este neîntemeiat. Faptul că între foştii soţi există şi neînţelegeri privind copiii nu exclude posibilitatea ca unul dintre soţi să exercite violenţă psihologică asupra celuilalt. Un conflict familial nu oferă dreptul de a insulta, umili, ameninţa sau degrada fosta soţie.

153. În prezenta cauză, măsurile au fost solicitate doar pentru Cristina Grib. Copiii nu au fost introduşi ca persoane protejate. Ei au fost menţionaţi doar în măsura în care declaraţiile lor confirmă comportamentul agresiv, jignitor şi denigrator al tatălui faţă de mamă.

154. Recurentul încearcă să transforme obiectul cauzei într-o verificare a comportamentului mamei faţă de copii. Această apărare nu răspunde la întrebarea principală: dacă Vasile Grib a transmis Cristinei Grib mesaje repetate, insultătoare, degradante, obscene şi intimidante. Răspunsul rezultă direct din capturile anexate.

155. Demersurile recurentului către autoritatea tutelară sau poliţie, chiar dacă ar exista, nu îi acordă dreptul să exercite presiune psihologică asupra victimei. Sesizarea autorităţilor se poate face în limbaj juridic şi civilizat. Ea nu justifică formule precum „gunoi al societăţii", „eşti un câcat de câne", „te-am lepădat ca pe o cârpă", „nu am nimic de pierdut" şi alte expresii reţinute în dosar.

156. Argumentul potrivit căreia recurentul ar fi acţionat pentru protecţia copiilor nu poate acoperi acte de umilire directă a mamei, mesaje cu tentă sexuală degradantă şi ameninţări privind consecinţe viitoare. Acestea nu sunt acţiuni de apărare a copiilor, ci acte de violenţă psihologică împotriva Cristinei Grib.

157. Recurentul susţine că mesajele ar fi fost examinate selectiv şi au fost rupte din context. Consideră că argumentul dat este unul neîntemeiat, iar în susţinerea netemeinicii precizează că expresiile expediate de recurent depăşesc orice limită admisibilă a unei comunicări între foşti soţi. Ele atacă demnitatea victimei, starea psihică, rolul de mamă, viaţa personală, viaţa intimă şi integritatea emoţională.

158. Totodată, susţinerea recurentului potrivit căreia mesajele ar fi fost examinate selectiv şi scoase din context rămâne una pur declarativă. Acesta nu a indicat în ce ar consta pretinsul „context" omis de instanţa de fond, nu a prezentat conversaţiile integrale şi nici alte probe care să demonstreze că sensul sau semnificaţia mesajelor ar fi fost denaturate prin examinarea lor. Or, în conformitate cu regulile generale privind sarcina probei, simpla invocare a unui context diferit, neînsoţită de dovezi, nu este aptă să răstoarne constatările instanţei întemeiate pe probele administrate în cauză.

159. În plus, chiar presupunând existenţa unui context mai amplu al discuţiilor dintre părţi, acesta nu poate justifica utilizarea repetată a unor expresii insultătoare, degradante, umilitoare sau intimidante. Niciun conflict familial, divergenţă privind exercitarea drepturilor părinteşti ori neînţelegere dintre foştii soţi nu legitimează manifestări de violenţă psihologică. Prin urmare, pretinsul „context" invocat de recurent nu este de natură să înlăture caracterul abuziv al mesajelor şi nici să diminueze impactul acestora asupra victimei.

160. Instanţa de fond nu a sancţionat o simplă exprimare nepoliticoasă. Instanţa a reţinut existenţa unui tipar: insulte repetate, degradare personală, mesaje de control, afirmaţii de superioritate, culpabilizare, umilire şi ameninţări.

161. În mod corect, instanţa de fond a reţinut expresii precum „datorită mie te consideri o doamnă cu acoperiş deasupra capului", „trezeşte-te la realitate", „tu ţi-ai distrus viaţa", „eu am creat o familie, dar tu ai distrus-o", „ai nevoie de ajutor, fă o vizită la psiholog", „creierul tău nu este în stare de a realiza consecinţele".

162. Aceste expresii nu reprezintă simple replici. Ele transmit dependenţă şi control. Recurentul încearcă să inducă victimei ideea că valoarea ei personală şi stabilitatea locativă sau familială depind de el.

163. Mesajele recente din 19-22 iunie 2026 confirmă actualitatea riscului. La doar câteva zile înainte de depunerea cererii, recurentul a transmis din nou mesaje insultătoare şi intimidante, inclusiv „A sosit timpul să răspunzi pentru acţiunile tale. Nu am nimic de pierdut".

164. Formula „nu am nimic de pierdut" nu poate fi tratată ca o simplă nemulţumire. În contextul istoricului de violenţă fizică dintre părţi, al tonului general al mesajelor şi al refuzului victimei de a interacţiona fizic cu recurentul, această formulă este aptă să creeze teamă reală şi sentiment de insecuritate.

165. Legea nr. 45/2007 include expres violenţa psihologică şi violenţa comisă prin tehnologiile informaţionale sau comunicaţii electronice. Prin urmare, mesajele scrise pot constitui prin ele însele acte de violenţă psihologică, dacă produc suferinţă psihică, tensiune, umilire sau frică.

166. Sunt neîntemeiate şi afirmaţiile recurentului potrivit cărora intimata ar fi sesizat organele de poliţie, acuzându-l că ar fi instalat dispozitive de ascultare în apartamentul său, în încercarea de a demonstra un pretins tipar de „instrumentalizare a autorităţilor".

167. Această susţinere este contrazisă chiar de înscrisurile prezentate de recurent. Astfel, din Încheierea Inspectoratului de Poliţie Ciocana din 11.05.2026 rezultă expres că petiţionarul este Vasile Grib, organul de poliţie reţinând că „cet. Grib Vasile ... se plânge pe acţiunile pretins ilegale ale fostei soţii cet. Grib Cristina". Prin urmare, materialul de verificare a fost iniţiat ca urmare a sesizării formulate chiar de recurent, şi nu de intimată, astfel cum în mod eronat se încearcă a se argumenta în prezentul recurs.

168. Împrejurarea că, în cadrul verificării, organul de poliţie a consemnat existenţa suspiciunilor intimatei privind eventuala instalare a unor dispozitive de înregistrare în locuinţă nu echivalează cu formularea unei plângeri de către aceasta şi nici nu poate fi interpretată ca o dovadă a pretinsei instrumentalizări a autorităţilor. Dimpotrivă, actul oficial demonstrează că verificarea a fost declanşată la iniţiativa recurentului.

169. În aceste condiţii, argumentarea recurentului este construită pe o prezentare denaturată a situaţiei de fapt şi urmăreşte inducerea în eroare a instanţei cu privire la conţinutul unui înscris oficial. Or, o critică întemeiată pe premise factuale contrazise de probele administrate în cauză nu poate fi primită.

170. Recurentul afirmă că instanţa nu a stabilit un pericol iminent de violenţă fizică. Argumentul reduce în mod eronat protecţia legală doar la violenţa fizică.

171. Ordonanţa de protecţie poate fi eliberată pentru cazuri de violenţă în familie, inclusiv violenţă psihologică. Scopul ei este prevenirea repetării actelor de violenţă şi protejarea integrităţii fizice şi psihice a victimei.

172. Riscul actual rezultă din caracterul recent şi repetat al mesajelor. Actele de violenţă psihologică nu sunt vechi şi nu s-au consumat fără pericol de repetare. Ele au continuat până aproape de data depunerii cererii de protecţie.

173. Riscul de escaladare este susţinut de limbajul ameninţător, de expresiile „să fii pregătită de consecinţe", „a sosit timpul să răspunzi pentru acţiunile tale" şi „nu am nimic de pierdut", precum şi de istoricul anterior al actelor de violenţă.

174. Recurentul susţine că interpretarea art. 278^6 alin. (3) din Codul de procedură civilă în sensul că orice declaraţie unilaterală, dublată de capturi parţiale de ecran, ar permite emiterea unei ordonanţe de protecţie pe termen maxim, ar transforma procedura într-un mecanism de sancţionare sumară.

175. Acest argument este neîntemeiat şi porneşte de la o premisă greşită. Instanţa de fond nu a emis ordonanţa de protecţie în baza unei simple declaraţii unilaterale şi nici în baza unor capturi analizate izolat.

176. În dosar există referire la un incident anterior din 3 martie 2018, când, potrivit încheierii privind soluţionarea materialului înregistrat în R-II, recurentul a iscat un conflict în urma căruia Cristina Grib a fost lovită în regiunea feţei.

177. Incidentul din 3 martie 2018 nu rezultă doar din declaraţia victimei sau dintr-o simplă referire la materialul înregistrat în R-II. Acesta este confirmat şi prin acte medicale întocmite imediat după agresiune.

178. Potrivit extrasului din fişa medicală a bolnavului de staţionar nr. 1804493, Cristina Grib a fost internată la IMSP Institutul de Medicină Urgentă în perioada 3 martie 2018, 7 martie 2018, în secţia Neurochirurgie nr. 1, cu diagnosticul: TCCI, comoţie cerebrală, contuzia ţesuturilor moi în regiunea occipitală şi sindrom vertebro-bazilar posttraumatic.

179. În acelaşi act medical, la rubrica „anamneza bolii", se indică faptul că, la data de 3 martie 2018, noaptea, Cristina Grib a fost agresată de către o persoană cunoscută, cu pierderea cunoştinţei pentru câteva secunde.

180. Totodată, potrivit foii de examinare din 3 martie 2018, ora 11:35, întocmită în cadrul secţiei consultative, cabinet neurochirurgie spinală, Cristina Grib a fost diagnosticată cu comoţie cerebrală. La rubrica „anamneză" este consemnat expres: „12 ore în urmă a fost bătută de soţ cu pierderea cunoştinţei".

181. Aceste acte medicale confirmă existenţa unui episod anterior de violenţă fizică, produs în cadrul relaţiei dintre părţi.

182. Prin urmare, afirmaţia recurentului că incidentul din 2018 ar fi o simplă aparenţă probatorie este neîntemeiată. Actele medicale confirmă că victima a suportat consecinţe fizice, inclusiv comoţie cerebrală, internare în secţia de neurochirurgie şi tratament medical.

183. Acest istoric anterior, coroborat cu mesajele recente ale recurentului, inclusiv expresiile „A sosit timpul să răspunzi pentru acţiunile tale" şi „Nu am nimic de pierdut", justifică temerea

victimei şi concluzia primei instanţe privind existenţa unui risc real de continuare şi escaladare a violenţei.

184. Acest episod nu este singura probă şi nu a fost singurul temei al ordonanţei. El arată că mesajele actuale nu apar într-un vid relaţional, ci într-un istoric în care au existat şi acte de agresivitate fizică.

185. Necesitatea protecţiei este confirmată şi prin notele informative privind interviurile de protecţie ale copiilor. ***** a relatat că tatăl se comportă urât cu mama, o numeşte „proastă, debilă" şi că au existat situaţii când s-a enervat şi a lovit-o pe mama cu pâinea în spate. ***** Grib a relatat că tatăl o numea pe mama cu diferite cuvinte jignitoare şi striga la ea.

186. Notele informative confirmă conduita recurentului faţă de victimă şi arată că violenţa nu rezultă doar din percepţia subiectivă a Cristinei Grib.

187. Procedura ordonanţei de protecţie nu are caracter punitiv, şi nici nu stabileşte vinovăţia penală sau contravenţională a recurentului şi nu aplică o sancţiune. Scopul ei este preventiv şi protector a victimei.

188. Din acest motiv, trimiterea recurentului la art. 20, 26, 28 şi 54 din Constituţie şi la art. 6 şi 8 din Convenţia Europeană a Drepturilor Omului nu justifică anularea ordonanţei. Dreptul la apărare, libertatea de circulaţie, viaţa privată şi viaţa de familie nu sunt drepturi absolute. Ele pot fi restrânse prin lege, atunci când măsura urmăreşte un scop legitim şi este necesară pentru protejarea drepturilor şi libertăţilor altor persoane.

189. În prezenta cauză, ingerinţa este prevăzută expres de lege, urmăreşte protejarea Cristinei Grib împotriva violenţei psihologice şi este limitată în timp. Măsurile au fost aplicate pentru 180 zile, termen permis de lege, şi pot fi revocate dacă dispare pericolul care le-a determinat.

190. Recurentul invocă cererea sa din 16 aprilie 2026 către DPDCC Ciocana, Decizia Comisiei nr. 23/2 din 28 aprilie 2026, cererea prealabilă şi răspunsul DPDCC din 9 iunie 2026.

191. Aceste acte se referă, în principal, la raporturile părinte-copil şi modul de gestionare a conflictului familial. Ele nu infirmă mesajele transmise Cristinei Grib şi nu elimină starea de teamă, tensiune şi presiune psihologică produsă victimei.

192. Faptul că autoritatea tutelară a recomandat ambilor părinţi cooperare, mediere sau consiliere nu înseamnă că Vasile Grib nu a exercitat violenţă psihologică asupra fostei soţii. Recomandările generale către ambii părinţi nu şterg conţinutul mesajelor abuzive.

193. Prin urmare, actele DPDCC pot explica existenţa unui conflict familial, dar nu pot transforma insultele, umilirile, ameninţările implicite şi mesajele obscene adresate victimei în conduite licite.

194. Instanţa de fond nu a fost chemată să examineze un litigiu cu privire la exercitarea drepturilor părinteşti. Obiectul cauzei a fost unul restrâns: dacă există acte de violenţă psihologică faţă de Cristina Grib şi dacă acestea justifică aplicarea măsurilor de protecţie. Din acest motiv, actele DPDCC nu pot substitui analiza mesajelor transmise direct victimei.

195. Recurentul critică măsurile aplicate ca fiind excesive, inclusiv distanţa de 300 metri, interdicţia de contact, interdicţia de apropiere de locul de muncă şi monitorizarea electronică.

196. Prezentele argumente sunt neîntemeiate, deoarece instanţa de fond a aplicat măsuri

prevăzute de art. 278^7 din Codul de procedură civilă. Aceste măsuri corespund scopului urmărit: oprirea contactării abuzive, prevenirea repetării violenţei psihologice şi protejarea integrităţii psihice a victimei.

197. Interdicţia de contact este măsura centrală în cauză. Fără această interdicţie, recurentul ar putea continua exact conduita care a determinat emiterea ordonanţei: transmiterea mesajelor degradante, obscene, insultătoare şi intimidante.

198. Distanţa de 300 metri este justificată de necesitatea de a exclude contactul vizual şi apropierea fizică de victimă. Victima a indicat că resimte disconfort psihologic accentuat în prezenţa recurentului. În plus, mesajele recente sugerează risc de escaladare.

199. Interdicţia de apropiere de locul de muncă urmăreşte protejarea victimei şi în afara domiciliului. Violenţa psihologică şi intimidarea nu se limitează la spaţiul locativ. Victima are dreptul să îşi desfăşoare activitatea profesională fără presiune, supraveghere sau teamă.

200. Monitorizarea electronică nu a fost aplicată arbitrar. Art. 278^7 alin. (2^1) din Codul de procedură civilă prevede aplicarea obligatorie a monitorizării electronice pentru măsurile de protecţie prevăzute la alin. (2) lit. a)-d). Prin urmare, odată ce instanţa a dispus măsurile de distanţare şi interdicţie de contact, monitorizarea electronică a devenit consecinţa legală a acelor măsuri.

201. Afirmaţiile recurentului privind dificultăţi de igienă, imposibilitatea de a merge la mare sau disconfortul cauzat de dispozitiv nu constituie motive de anulare a ordonanţei. Eventualele probleme tehnice se soluţionează cu organul de probaţiune, în cadrul executării, fără a lipsi victima de protecţie.

202. Măsurile nu interzic recurentului să sesizeze autorităţile, să participe la proceduri judiciare, să achite pensia de întreţinere sau să comunice cu autorităţile competente atunci când există aspecte urgente legate de copii. Ele interzic contactul direct şi abuziv cu victima.

203. Termenul de 180 zile este justificat de caracterul sistematic al violenţei psihologice, de repetarea mesajelor în mai multe perioade, de caracterul recent al ultimelor mesaje şi de riscul de continuare a conduitei. Un termen mai scurt nu ar fi asigurat protecţia efectivă a victimei.

204. În concluzie, precizăm că recursul este construit pe ideea că victima ar fi folosit ordonanţa de protecţie ca instrument într-un conflict familial.

205. Cristina Grib nu a solicitat protecţia copiilor şi nu a cerut instanţei să soluţioneze litigiul familial. Ea a cerut protecţie pentru sine, în calitate de victimă a violenţei psihologice exercitate de fostul soţ.

206. La data de 5 august 2026 avocatul Eugeniu Musteață, în intereseel recurentului Grib Vasile, a depus explicații în susținerea cererii de recurs și combaterea referinței depuse de intimata Grib Cristina, anexând înregistrările audio pe suport electronic.

LEGISLAȚIA RELEVANTĂ

207. Art. 426 Cod de procedură civilă:

(3) Recursul împotriva încheierii se examinează în termen de 2 luni într-un complet din 3 judecători, pe baza copiei certificate sau electronice a dosarului, pe baza recursului şi a referinţei

la recurs, fără examinarea admisibilităţii şi fără participarea părţilor.

208. Art. 427 Cod de procedură civilă:

Instanţa de recurs după ce examinează recursul împotriva încheierii, este în drept lit. c) să admită recursul şi să caseze integral sau parţial încheierea, soluționând prin decizie problema respectivă.

209. Art. 8 din Convenţia europeană pentru apărarea drepturilor omului şi a libertăţilor fundamentale, adoptată la Roma la 4 noiembrie 1950:

Orice persoană are dreptul la respectarea vieţii sale private şi de familie, a domiciliului său şi a corespondenţei sale. Nu este admis amestecul unei autorităţi publice în exercitarea acestui drept decât în măsura în care acest amestec este prevăzut de lege şi dacă constituie o măsură care, într-o societate democratică, este necesară pentru securitatea naţională, siguranţa publică, bunăstarea economică a ţării, apărarea ordinii şi prevenirea faptelor penale, protejarea sănătăţii sau a moralei, ori protejarea drepturilor şi libertăţilor altora.

210. Art. 3 al Legii cu privire la prevenirea și combaterea violenței împotriva femeilor și a violenței în familie, nr. 45-XVI din 01.03.2007:

(1) Subiecţi ai violenţei în familie sînt agresorul şi victima membri ai aceleiaşi familii.

(1^1) Subiecţii violenţei împotriva femeilor sunt agresorul şi victima.

(2) Membri de familie, în sensul prezentei legi, sînt: a) în condiţia de conlocuire: persoanele aflate în căsătorie, în divorţ, sub tutelă şi curatelă, în privinţa cărora a fost instituită o măsură de ocrotire judiciară, rudele, afinii lor, soţii rudelor, persoanele aflate în relaţii asemănătoare celora dintre soţi (concubinaj) sau dintre părinţi şi copii; b) în condiţia de locuire separată: persoanele aflate în căsătorie, în divorţ, rudele, afinii lor, copiii adoptivi, persoanele aflate sub curatelă, în privinţa cărora a fost instituită o măsură de ocrotire judiciară, persoanele care se află ori s-au aflat în relaţii asemănătoare celora dintre soţi (concubinaj).

211. Art. 278^4 Cod de procedură civilă:

(1) Cererea privind aplicarea măsurilor de protecţie se depune de către victimă personal sau prin reprezentant. În caz de imposibilitate a depunerii cererii de către victimă din motive de sănătate, vîrstă, din alte motive întemeiate, la solicitarea ei, cererea privind aplicarea măsurilor de protecţie poate fi depusă în interesele victimei de către organul de poliţie sau organul de asistenţă socială. Cererea privind aplicarea măsurilor de protecţie în interesele copilului sau ale persoanei în privinţa căreia a fost instituită o măsură de ocrotire poate fi depusă de autoritatea tutelară, persoana însărcinată cu ocrotirea persoanei aflate sub ocrotire sau de orice altă persoană care justifică un interes privind apărarea şi protecţia personală sau patrimonială a persoanei aflate sub ocrotire şi în lipsa solicitării din partea victimei sau a reprezentantului ei legal.

(2) Cererea privind aplicarea măsurilor de protecţie se depune la instanţa judecătorească competentă de la domiciliul sau locul de aflare a victimei sau a agresorului, de la locul unde victima a solicitat asistenţă sau de la locul unde a avut loc actul de violenţă.

(3) Cererea privind aplicarea măsurilor de protecţie, depusă în instanţa de judecată, este repartizată unui judecător imediat, în mod aleatoriu, prin intermediul Programului integrat de gestionare a dosarelor.

(4) Judecătorul care a primit cererea privind aplicarea măsurilor de protecţie întreprinde

imediat măsurile prevăzute la art.278[6] alin. (1) şi (2) în vederea pregătirii cauzei pentru examinare urgentă.

212. Art. 278[5] Cod de procedură civilă:

În cererea privind aplicarea măsurilor de protecție se indică circumstanțele actului de violență, intensitatea, durata, consecințele suportate și alte circumstanțe care indică necesitatea aplicării măsurilor de protecție.

213. Art. 278[6] Cod de procedură civilă:

(1) După primirea cererii privind aplicarea măsurilor de protecţie, instanţa de judecată dispune imediat citarea victimei şi a persoanelor interesate, contactează organul de poliţie de la locul aflării agresorului şi solicită informarea acestuia despre procedura iniţiată. Instanţa de judecată poate decide citarea pentru audiere în şedinţă de judecată a presupusului agresor.

(2) La examinarea cererii victimei privind aplicarea măsurilor de protecţie, instanţa de judecată solicită coordonatorului oficiului teritorial al Consiliului Naţional pentru Asistenţă Juridică Garantată de Stat desemnarea neîntârziată a unui avocat pentru acordarea asistenţei juridice calificate garantate de stat victimei.

(3) Declarația independentă a victimei este suficientă pentru emiterea ordonanţei de protecţie în caz de pericol iminent de comitere a violenţei fizice. La şedinţa de judecată, victima poate fi însoţită de o persoană de încredere, aleasă de aceasta, care să îi ofere sprijin moral şi care are obligaţia de confidențialitate. Instanţa de judecată poate solicita, după caz, organului de asistenţă socială sau poliției prezentarea unui raport de caracterizare a familiei vizate şi a presupusului agresor. Instanţa de judecată poate solicita şi alte acte necesare pentru examinarea cererii.

(4) Neprezentarea presupusului agresor la şedinţa de judecată, precum şi neprezentarea raportului de caracterizare a familiei vizate şi a presupusului agresor sau a altor acte solicitate de instanţa de judecată nu împiedică instanţa să examineze cererea.

(5) Audierea presupusului agresor poate avea loc în absența victimei dacă aceasta din urmă solicită acest lucru.

214. Art. 278[7] Cod de procedură civilă:

(1) Instanţa de judecată emite, în 24 de ore de la primirea cererii privind aplicarea măsurilor de protecţie, o încheiere prin care admite sau respinge cererea.

(2) În cazul admiterii cererii, instanţa emite o ordonanţă de protecţie, prin care aplică agresorului una sau mai multe dintre următoarele măsuri: a) obligarea de a părăsi temporar locuința comună sau de a sta departe de locuința victimei, fără a decide asupra modului de administrare şi dreptului de dispoziţie asupra bunurilor; b) obligarea de a sta departe de locul aflării victimei, la o distanţă ce ar asigura securitatea victimei, excluzînd orice contact vizual cu ea sau cu copiii acesteia; c) interzicerea oricărui contact, inclusiv telefonic, prin corespondenţă sau în orice alt mod, cu victima sau cu copiii acesteia, cu alte persoane dependente de ea; d) interzicerea să se apropie de anumite locuri: locul de muncă al victimei, locul de studii al copiilor, alte locuri determinate pe care persoana protejată le frecventează; e) obligarea de a contribui la întreţinerea copiilor pe care îi are în comun cu victima; f) obligarea de a participa la

un program special de tratament sau de consiliere, dacă o asemenea acţiune este determinată de instanţa de judecată ca fiind necesară pentru reducerea violenţei sau pentru eliminarea ei; g) limitarea drepturilor în privinţa bunurilor comune cu victima; h) stabilirea unui regim temporar de vizitare a copiilor săi minori; i) interzicerea de a păstra şi a purta armă.
(2^1) Măsurile de protecţie prevăzute la alin. (2) lit. a)–d) se aplică în mod obligatoriu cu monitorizare electronică, în modul prevăzut de lege.
(2^2) Victima sau, după caz, membrii familiei acesteia pot purta un sistem electronic de supraveghere care permite verificarea respectării obligației de către agresor, exprimându-şi în formă scrisă acordul în această privinţă.
(3) Măsurile de protecţie se aplică pe un termen de pînă la 3 luni.
(3^1) Instanţa de judecată îi explică victimei modul de accesare a serviciilor destinate victimelor violenţei în familie şi îi oferă informaţia privind datele de contact ale serviciilor respective.
(4) Instanţa remite de îndată ordonanţa de protecţie poliției, organului de probaţiune şi altor instituţii sau persoane care, conform legii, sunt responsabile de implementarea măsurilor de protecţie spre executare imediată.
(5) Ordonanţa de protecţie se execută în conformitate cu legislaţia în vigoare.

MOTIVAREA INSTANȚEI

215. Analizând motivele invocate în cererea de recurs, în cumul cu materialele pricinii, Colegiul civil al Curţii de Apel Centru consideră recursul declarat de avocatul Eugeniu Musteață, în interesele recurentului Grib Vasile, întemeiat şi pasibil de admis, cu casarea încheierii contestate, soluționând prin decizie problema în fond, reieşind din următoarele considerente.

216. Din start, Colegiul menționează că recurentul a anexat la cererea de recurs înregistrări audio pe suport electronic, solicitând valorificarea acestora la examinarea legalității încheierii atacate.

217. Sub acest aspect, Colegiul relevă că, potrivit art. 426 alin. (3) Cod de procedură civilă, recursul împotriva încheierii se examinează într-un complet din trei judecători, pe baza copiei certificate sau electronice a dosarului, pe baza cererii de recurs și a referinței la recurs, fără examinarea admisibilității și fără participarea părților. Din conținutul acestei norme rezultă că instanța de recurs exercită un control exclusiv de legalitate asupra încheierii contestate, în limitele materialului probator existent la momentul pronunțării actului jurisdicțional atacat.

218. Or, procedura recursului nu constituie o etapă procesuală destinată administrării ori completării probatoriului și nici reevaluării situației de fapt prin intermediul unor mijloace de probă noi, care nu au fost supuse examinării instanței a cărei încheiere este contestată. Admiterea unor asemenea înscrisuri ar transforma controlul de legalitate într-o nouă cercetare a fondului cauzei, ceea ce excedează competenței instanței de recurs.

219. În speță, mijloacele de probă prezentate de recurent pentru prima dată odată cu cererea de recurs nu au făcut parte din materialul probator examinat de instanța de fond și, prin urmare, nu au putut sta la baza încheierii contestate. În aceste condiții, ele nu pot fi valorificate pentru infirmarea situației de fapt reținute de prima instanță, legalitatea soluției urmând a fi verificată

prin raportare la materialele de care aceasta dispunea la momentul pronunțării încheierii.

220. În consecință, Colegiul apreciază că înregistrările depuse de recurent direct în fața instanței de recurs reprezintă probe noi, inadmisibile în această fază procesuală, motiv pentru care acestea nu vor fi primite și nu vor fi avute în vedere la examinarea recursului, legalitatea încheierii urmând a fi verificată exclusiv în raport cu materialele dosarului aflate la dispoziția instanței de fond la data pronunțării actului contestat.

221. Aşadar, scopul eliberării ordonanţei de protecţie, în cazurile de violenţă în familie constă în prevenirea unui risc real, iminent şi imediat pentru viaţa sau sănătatea victimei, în asigurarea de urgenţă a protecţiei victimei, în preîntâmpinarea unor noi acte de violenţă asupra victimei sau asupra altor membri ai familiei, precum şi în prevenirea distrugerii bunurilor victimei, a averii comune a familiei.

222. În cererea privind aplicarea măsurilor de protecţie se indică circumstanţele actului de violenţă, intensitatea, durata, consecinţele suportate şi alte circumstanțe care indică necesitatea aplicării măsurilor de protecţie, informația referitoare la relația dintre victimă şi agresor, circumstanţele care indică la pericolul iminent de violenţă în viitor.

223. Raportând aceste exigențe la circumstanțele cauzei, Colegiul constată că materialul probator administrat în fața primei instanțe nu oferea un suport suficient pentru concluzia că, la momentul examinării cererii, exista un pericol real și actual de exercitare ori repetare a unor acte de violență de natură să justifice măsurile de protecție dispuse. Existența unor relații conflictuale și a unei comunicări profund tensionate între foștii soți impunea aprecierea tuturor elementelor disponibile în ansamblu, inclusiv a conținutului și contextului comunicărilor, caracterului și actualității faptelor invocate, precum și a elementelor susceptibile să indice existența unui risc de continuare sau escaladare a conduitei.

224. Colegiul reține că Cristina Grib și-a întemeiat cererea, în principal, pe existența unei conduite de violență psihologică din partea fostului soț Vasile Grib.

225. Materialele cauzei conțin mijloace de probă prezentate în susținerea susținerilor petiționarei, inclusiv capturi ale unor conversații electronice, înscrisuri referitoare la un incident anterior și note informative privind interviurile de protecție ale copiilor. Existența acestor mijloace de probă nu conduce însă, prin ea însăși, la concluzia că erau întrunite condițiile pentru emiterea ordonanței de protecție, fiind necesară aprecierea conținutului, pertinenței, forței probante și coroborării acestora în raport cu riscul invocat la momentul examinării cererii.

226. Pentru aprecierea susținerilor petiționarei, Colegiul va avea în vedere definițiile prevăzute de art. 2 din Legea cu privire la prevenirea și combaterea violenței împotriva femeilor și a violenței în familie: *violența în familie* ca fiind – acte de violență fizică, sexuală, psihologică, spirituală sau economică, cu excepţia acţiunilor de autoapărare sau de apărare ale altei persoane, inclusiv amenințarea cu asemenea acte, comise de către un membru de familie în privinţa altui membru al aceleiaşi familii, prin care s-a cauzat victimei prejudiciu material sau moral; *violenţă psihologică* - impunere a voinţei sau a controlului personal, provocare a stărilor de tensiune şi de suferinţă psihică prin ofense, luare în derîdere, înjurare, insultare, poreclire, şantajare, distrugere demonstrativă a obiectelor, prin ameninţări verbale, prin afişare ostentativă a armelor sau prin

lovire a animalelor domestice; neglijare; implicare în viaţa personală; acte de gelozie; impunere a izolării prin detenţie, inclusiv în locuinţa familială; izolare de familie, de comunitate, de prieteni; interzicere a realizării profesionale, interzicere a frecventării instituţiei de învăţământ; deposedare de acte de identitate; privare intenţionată de acces la informaţie; alte acţiuni cu efect similar; *agresor* – persoană care comite acte de violenţă în familie, în concubinaj. În cazul plângerilor din partea mai multor membri de familie, cu învinuiri reciproce de comitere a actelor de violenţă, agresorul va fi identificat luându-se în considerare următoarele circumstanţe: care dintre subiecţii implicaţi a acţionat în apărarea sa ori a altei persoane; probabilitatea survenirii unor situaţii critice pentru fiecare persoană; modul de acţionare în cadrul scenei de violenţă şi gravitatea leziunilor provocate de fiecare persoană; plângerile anterioare de violenţă în familie, alte împrejurări care indică la iniţiatorul actelor de violenţă; *victimă* – persoană, adult sau copil, supusă actelor de violenţă în familie, în concubinaj; *ordonanţă de protecţie* – act legal prin care instanţa de judecată aplică măsuri de protecţie a victimei; *situaţie de criză/situaţie critică* – totalitate a circumstanţelor ce prezintă pericol iminent pentru viaţa şi/sau integritatea fizică şi/sau psihică a persoanei, necesitând intervenţie în regim de urgenţă cu măsuri de protecţie.

227. Colegiul constată că raporturile dintre Cristina Grib și Vasile Grib sunt marcate inclusiv de existența unui conflict parental referitor la exercitarea drepturilor părintești asupra copiilor minori.

228. La fel, Colegiul reține că potrivit explicațiilor participanților la proces, foștii soți Grib, sunt divorțați, Cristina Grib s-a aflat în relaţie de căsătorie cu Vasile Grib în perioada 7 august 2011 - 15 decembrie 2025. La 15 decembrie 2025, căsătoria dintre Cristina Grib şi Vasile Grib a fost desfăcută prin acordul soţilor, în procedură notarială.

229. În aceeași ordine de idei, Colegiul punctează că în cererea privind aplicarea măsurilor de protecţie se indică circumstanţele actului de violenţă, intensitatea, durata, consecinţele suportate şi alte circumstanţe care indică necesitatea aplicării măsurilor de protecţie, informaţia referitoare la relaţia dintre victimă şi agresor, circumstanţele care indică la pericolul iminent de violenţă în viitor.

230. Examinarea acestei categorii de cauze trebuie să asigure protecția efectivă a persoanelor împotriva violenței în familie, cu evaluarea promptă și individualizată a riscului, fără însă ca natura urgentă și preventivă a procedurii să înlăture obligația instanței de a verifica existența condițiilor legale pentru aplicarea măsurilor solicitate.

231. Caracterul urgent al procedurii și particularitățile probării violenței în familie impun instanței să aprecieze declarațiile victimei împreună cu toate circumstanțele disponibile, fără a condiționa constatarea riscului de existența unui anumit tip prestabilit de probă. Totodată, atunci când se invocă un pericol iminent de violență fizică, instanța trebuie să identifice elementele concrete din care rezultă caracterul real și actual al riscului de producere ori repetare a unor asemenea acte.

232. În ceea ce privește violența psihologică, aprecierea existenței acesteia trebuie realizată prin raportare la natura, conținutul, frecvența și contextul manifestărilor imputate, precum și la aptitudinea acestora de a provoca victimei stări de tensiune ori suferință psihică. Existența unor

divergențe sau a unui conflict între foștii soți nu exclude, prin ea însăși, posibilitatea exercitării violenței psihologice, însă nici nu permite calificarea automată a oricărei comunicări conflictuale drept act de violență în familie.

233. În același timp, existența altor litigii sau conflicte între membrii familiei constituie un element contextual care trebuie evaluat împreună cu celelalte circumstanțe, fără ca acesta să excludă ori să confirme, prin el însuși, existența violenței în familie.

234. La caz, Colegiul constată că între foștii soți Grib, la momentul actual este formată o relație ostilă, fapt ce se confirmă atât prin declarațiile părților, cât și din materialele administrate.

235. În aceste condiții, Colegiul apreciază că prima instanță a atribuit materialului probator o semnificație care depășește ceea ce acesta putea demonstra cu suficientă certitudine în privința existenței unui pericol real și actual. Probele administrate relevă existența unei comunicări conflictuale și a unor exprimări vădit ofensatoare, însă acestea trebuiau apreciate în contextul integral al relațiilor dintre părți și coroborate cu elemente apte să demonstreze existența, la momentul sesizării instanței, a riscului care justifica măsurile restrictive dispuse.

236. Or, după cum s-a remarcat, scopul eliberării ordonanţei de protecţie constă în prevenirea unui risc real şi imediat, prin care poate fi pusă în pericol viaţa şi sănătatea victimei, în asigurarea de urgenţă a protecţiei victimei, în preîntâmpinarea unor noi acte de violenţă.

237. Colegiul reține că, cererea privind emiterea ordonanței de protecție a fost examinată de instanța de fond în lipsa pretinsului agresor, fiind dispuse măsuri restrictive de o intensitate considerabilă, inclusiv monitorizarea electronică, fără ca instanța să verifice în mod efectiv o împrejurare esențială pentru aprecierea existenței pericolului real și iminent invocat de petiționară, și anume prezența fizică a recurentului pe teritoriul Republicii Moldova la data examinării cauzei.

238. Din înscrisurile anexate rezultă că Grib Vasile se afla peste hotarele Republicii Moldova în perioada relevantă, ce se confirmă prin copia pașaportului. Or, într-o procedură având ca obiect emiterea ordonanței de protecție, instanța este obligată să stabilească dacă, la momentul pronunțării măsurilor restrictive, exista un risc concret, actual și iminent de exercitare a violenței asupra victimei. Această analiză nu poate fi realizată în mod abstract, ci trebuie raportată la circumstanțele existente la data examinării cererii, inclusiv la posibilitatea obiectivă a pretinsului agresor de a intra în contact cu persoana protejată.

239. Totodată, lipsa agresorului nu exclude posibilitatea existenței unui risc de violență în familie, însă această circumstanță constituie un element de fapt deosebit de important în evaluarea caracterului real, actual și iminent al pericolului. Cu cât măsurile dispuse sunt mai intruzive și restrâng într-o măsură mai mare exercițiul drepturilor persoanei vizate, cu atât obligația instanței de a verifica riguros premisele factuale ale aplicării lor este mai accentuată.

240. Raportând materialul probator administrat la condițiile legale ale emiterii ordonanței de protecție, Colegiul constată că acesta nu demonstrează, cu gradul de verosimilitate necesar acestei proceduri, existența la momentul examinării cererii a unui pericol real și actual pentru viața ori integritatea fizică sau psihică a Cristinei Grib care să justifice măsurile dispuse.

241. Deci, materialele anexate la dosar nu confirmă prezența unui pericol iminent.

242. Caracterul preventiv și urgent al ordonanței de protecție nu presupune demonstrarea faptelor la standardul specific unei proceduri penale, însă măsurile restrictive aplicate trebuie să se întemeieze pe un material probator suficient pentru a permite constatarea, în circumstanțele concrete ale cauzei, a existenței actelor de violență ori a unui risc real de producere sau repetare a acestora.

243. În prezenta cauză, declarațiile petiționarei trebuie apreciate împreună cu capturile de ecran, înscrisurile referitoare la incidentul anterior și notele informative privind declarațiile copiilor, fără ca vreuna dintre aceste categorii de probe să fie exclusă aprioric. Determinant este dacă, apreciate în ansamblu, acestea demonstrează existența situației de risc care impunea emiterea ordonanței de protecție în întinderea stabilită de prima instanță. Or, capturile de ecran prezentate de Cristina Grib sunt fragmentare, iar materialele cauzei nu relevă efectuarea verificării acestora în condițiile art. 139 alin. (3) din Codul de procedură civilă, inclusiv sub aspectul procedeului tehnic de copiere, al garantării identității cuprinsului copiei cu cel al originalului și al modului de conservare a copiei.

244. Standardul probator aplicabil acestei proceduri ține seama de caracterul ei preventiv și urgent și de dificultățile specifice probării violenței în familie. Totuși, concluzia privind necesitatea măsurilor de protecție trebuie să rezulte dintr-o apreciere concretă și coroborată a elementelor disponibile, apte să demonstreze cu suficientă verosimilitate existența actelor de violență sau a riscului actual de producere ori repetare a acestora.

245. În speță, deși petiționara a prezentat mai multe elemente în susținerea cererii, Colegiul apreciază că acestea, examinate individual și în ansamblu, nu furnizează un suport suficient pentru concluzia primei instanțe privind existența unui pericol real și actual care să justifice cumulul măsurilor restrictive aplicate.

246. În ceea ce privește capturile de ecran anexate cererii, Colegiul constată că acestea redau fragmente ale unor comunicări electronice și conțin expresii cu caracter ofensator și degradant. Totuși, caracterul fragmentar al conversațiilor prezentate nu permite reconstituirea integrală a succesiunii și contextului comunicării, împrejurări relevante pentru aprecierea semnificației mesajelor și, în special, pentru calificarea unor expresii drept amenințări indicative ale unui pericol real și actual. Totodată, din capturile de ecran prezentate nu rezultă cu certitudine data și anul la care au avut loc respectivele comunicări și nici nu pot fi identificate în mod neechivoc persoanele între care acestea s-au desfășurat.

247. Totodată, materialele cauzei nu relevă efectuarea unei verificări a capturilor de ecran prin raportare la sursa originală a comunicării, în condițiile art. 139 alin. (3) din Codul de procedură civilă. Această împrejurare nu determină, prin ea însăși, inadmisibilitatea probei, însă trebuie avută în vedere la aprecierea forței sale probante, în special în condițiile prezentării fragmentare a conversațiilor.

248. Totodată, capturile de ecran nu permit verificarea existenței unor apeluri telefonice anterioare sau ulterioare, a întregului istoric al comunicării dintre părți, a contextului conflictului referitor la exercitarea drepturilor părintești asupra copiilor minori. Aceste împrejurări sunt relevante pentru aprecierea semnificației reale a comunicărilor purtate între părți și pentru

delimitarea unor afirmații generate de un conflict familial de existența unor manifestări care pot constitui acte de violență în familie.

249. Prin urmare, izolarea unei expresii susceptibile de interpretări diferite și atribuirea acesteia, în lipsa contextului complet al comunicării, a semnificației unei amenințări cu violență fizică iminentă conduce la o inferență probatorie insuficient fundamentată și nu corespunde standardului probator prevăzut de art. 278⁶ alin. (3) din Codul de procedură civilă. Existența unei stări conflictuale între foștii soți sau între părinți nu poate fi asimilată automat existenței violenței în familie, fiind necesară demonstrarea unor indicii obiective din care să rezulte probabilitatea producerii unor acte de violență psihologică ori existența unui pericol concret și actual pentru victimă.

250. În consecință, Colegiul conchide că materialul probator administrat nu demonstrează suficient existența condițiilor pentru emiterea ordonanței de protecție în forma și întinderea dispuse de prima instanță. Deși probele relevă existența unui conflict familial accentuat și a unor comunicări cu caracter ofensator și degradant, acestea nu au fost apreciate într-un cadru probator suficient pentru a fundamenta concluzia existenței unui risc real și actual de exercitare ori escaladare a violenței care să justifice măsurile aplicate.

251. Prin urmare, Colegiul ajunge la concluzia că instanța de fond a interpretat și apreciat eronat materialul probator administrat, admițând cererea petiționarei Grib Cristina privind emiterea ordonanței de protecție în privința pretinsului agresor Grib Vasile în lipsa probelor suficiente care să demonstreze existența unui pericol real și iminent. Or, rațiunea instituției ordonanței de protecție este prevenirea și înlăturarea unui risc concret de violență, iar nu soluționarea conflictelor familiale ori a neînțelegerilor dintre părți. În absența unor elemente obiective care să confirme existența unei amenințări reale la adresa vieții, integrității fizice sau psihice a petiționarei, emiterea ordonanței de protecție nu este susținută de un suport probator suficient.

252. Sub acest aspect, Colegiul remarcă, că ținând cont de consecințele juridice ale emiterii ordonanței de protecție, care impune în mod necesar restrângeri ale drepturilor și libertăților constituționale ale pretinsului agresor, urmează a fi administrate probe concludente care ar demonstra săvârșirea de către pretinsul agresor al actelor de violență împotriva pretinsei victime, or, probe în acest sens nu au fost prezentate.

253. La acest compartiment, Colegiul punctează că în lipsa dovezilor concludente care ar demonstra circumstanțele actelor de violență în perioada invocată de petiționară, cererea urmează a fi respinsă, nefiind suficiente doar argumentele pretinsei victime fără coroborare cu alte mijloace de probe administrate de către organele de drept.

254. În aceeași ordine de idei, Colegiul subliniază că existența conflictului parental dintre foștii soți nu exclude, prin ea însăși, posibilitatea exercitării violenței psihologice, iar limbajul ofensator și degradant relevat de unele dintre mesajele prezentate nu poate fi minimalizat sau justificat prin existența acestui conflict. Cu toate acestea, obiectul prezentei proceduri nu îl constituie aprecierea caracterului civilizat ori moralmente acceptabil al comunicării dintre foștii soți, ci verificarea întrunirii condițiilor legale pentru emiterea ordonanței de protecție. Or, din

materialul probator care putea fi valorificat în cauză nu rezultă, cu suficientă verosimilitate, existența la momentul examinării cererii a unui risc real și actual care să justifice măsurile restrictive dispuse.

255. În aceste circumstanțe, constatând că prima instanță a apreciat eronat suficiența materialului probator pentru întrunirea condițiilor legale de emitere a ordonanței de protecție, Colegiul ajunge la concluzia admiterii recursului declarat de avocatul Eugeniu Musteață, în interesele lui Vasile Grib, casării încheierii contestate și soluționării problemei în fond prin respingerea cererii privind emiterea ordonanței de protecție.

În conformitate cu art. 427 lit. c) din Codul de procedură civilă, Colegiul civil, comercial şi de contencios administrativ al Curţii de Apel Centru,

D E C I D E :

Se admite recursul declarat de avocatul Eugeniu Musteață, în interesele recurentului Grib Vasile.

Se casează încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 26 iunie 2026 și se pronunță o nouă hotărâre sub formă de încheiere prin care:

Se respinge cererea depusă de avocatul Doina Negura, în interesele Cristinei Grib, în privința potențialul agresor Vasile Grib, privind emiterea ordonanței de protecție, ca fiind neîntemeiată.

Decizia este irevocabilă din momentul emiterii.

Preşedintele şedinţei: Valeriu Arhip

Judecătorii: Eleonora Badan-Melnic

Roman Pascari